

Державна науково-педагогічна бібліотека України
імені В. О. Сухомлинського



З
Україною
в серці

Дитяча поезія



Київ
«Видавництво «Фенікс»
2016



УДК 821.161.2-1
ББК 84(4УКР)61-5

Видано за підтримки виконавчого органу
Київської міської ради
(Київської міської державної адміністрації)

Упорядники:

Хемчян Ірина Іванівна, завідувач відділу науково-методичного забезпечення діяльності мережі освітянських бібліотек ДНПБ України ім. В. О. Сухомлинського;

Біла Людмила Олексіївна, науковий співробітник відділу науково-методичного забезпечення діяльності мережі освітянських бібліотек ДНПБ України ім. В. О. Сухомлинського;

Рубан Алла Іванівна, науковий співробітник відділу науково-методичного забезпечення діяльності мережі освітянських бібліотек ДНПБ України ім. В. О. Сухомлинського

З Україною в серці : зб. поезій / Нац. акад. пед. наук України, Держ. наук.-пед. б-ка України ім. В. О. Сухомлинського ; [упоряд.: Хемчян І. І., Біла Л. О., Рубан А. І.]. – Київ : «Видавництво «Фенікс», 2016. – 256 с.

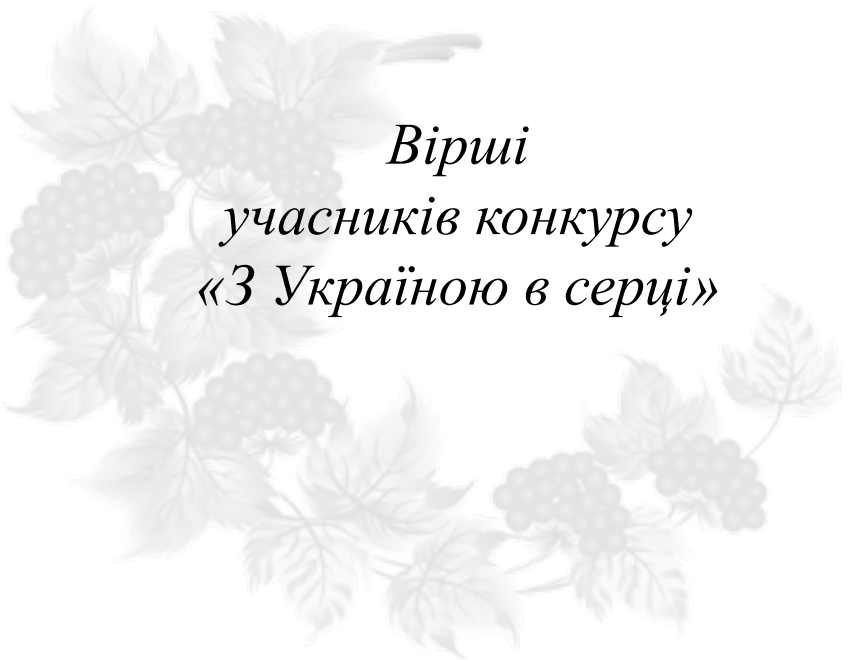
ISBN 978-966-136-391-4

У жовтні 2015 р. Державною науково-педагогічною бібліотекою України імені В. О. Сухомлинського Національної академії педагогічних наук України спільно з Інститутом модернізації змісту освіти Міністерства освіти і науки України проведено Всеукраїнський місячник шкільних бібліотек «Виховуємо громадянина – патріота України». Головною метою проведеного заходу було привернення уваги до питань формування патріотичної свідомості учнівської молоді за допомогою об'єднання зусиль бібліотеки й педагогічного колективу. У рамках заходу відбувся конкурс авторських патріотичних віршів учнів. Твори переможців конкурсу увійшли до збірника «З Україною в серці». У збірнику також використані роботи учасників конкурсу патріотичного малюнку.

**УДК 821.161.2-1
ББК 84(4УКР)61-5**

ISBN 978-966-136-391-4

© Держ. наук.-пед. б-ка України ім. В. О. Сухомлинського
© «Видавництво «Фенікс», 2016



Вірші
учасників конкурсу
«З Україною в серці»

Глеба Влада,
учениця 8-Є класу, школа №329 «Логос», м. Київ

Україно, ненько наша,
Я звертаюся до Вас..
Разом – ми непереможні,
Сила в кожному із нас.

Україно, ненько наша,
Скільки горя вже було,
Скільки сліз, страждань та болю –
все минуло та пішло...

Україно, ненько наша,
Я звертаюся до Вас:
Терпіння, віра та надія,
Живе в кожному із нас!

Криштопа Антон,
учень 8-Б класу, школа №329 «Логос», м. Київ

«Я люблю свою Україну!»

Я люблю свою Україну!
Квітучий, співучий, вишневий мій край.
І пісню її солов'їну
Ніколи й нікому в житті не продай.
Я люблю свою Україну,
Козацький, сильний, величний мій край,
Історію нашу величну, нетлінну.
Мій друже, про це ти завжди пам'ятай.
Я люблю свою Україну,

Полісся, Волинь, Закарпаття, Донбас.
Це рідний мій край – Україна єдина!
Молімося – і Бог захистить нас.
Я люблю свою Україну,
Сади пишноквіті і неба блакить,
Народ, що працює в полях без упину.
Хай стяг над землею завжди майорить.
Я люблю свою Україну,
Я знаю, що дух наш незламний і міць у нас є,
Ми сповнені сили, звитяги і віри,
Бо ми є єдині й боронимо своє!

Богданова Дарина,
учениця 9-Є класу, школа №329 «Логос», м. Київ

«Він знову правий!»

Роки минають за роками,
Летять епохи і віки,
А він живий, він поряд з нами,
Нещадний, влучний, знов правий!
Тарас Григорович, хіба Ви
Так уявляли майбуття?
Такої долі Ви бажали
В своїх пророцтвах і думках?
Що через довгих два століття?
Кати ті ж самі і пани
Царюють, сіють лихоліття
На терен рідної землі.
Просіть, Тарасе, перед Богом
Щасливих для Вкраїни днів.
А ми борімося й поборем.
Ще буде радість на землі!

*Дроздов Сергій,
учень 9-А класу, школа №329 «Логос», м. Київ*

«Дякую тобі, Тарасе!»

*Знаю: бачиш ти, Тарасе,
Що на Україні
Зараз гноблять синів твоїх,
Як в сивій давнині.
І повстали українці так,
Як закликав ти.
Об'єднались, вийшли разом,
Щоб свободу мати.
Грають кобзи на Майдані,
Весь народ співає,
А простий вірменський хлопець
Вірш твій всім читає.
Читав майже перед смертю,
Де він впав, убитий,
За свободу, за Вкраїну,
Щоб нам краще жити.
Не боїться народ катів,
Як ти не боявся,
І продовжує боротись
За гідність і щастя.
Бачиш ти це все з портретів
Та благословляєш.
І у всій нашій країні
Людей надихаєш.
Вірю я, що будем жити
В «сім'ї вольній, новій».
Дякую тобі, Тарасе,
За пророче слово!!*

*Ковалець Владислава,
учениця 9-Г класу, школа №329 «Логос», м. Київ*

«Свобода України!»

*Україно, рідна мати,
Журбою повита...
Сини твої на Майдані
За волю побиті.
Лежать, мертві, молодії –
Щастя й долі прагли,
Як Шевченко в своїм часі,
За волю стояли...
Піднімайся, Україно,
За свободу й правду!
До кінця будем стояти!
Поки знімем владу!*

*Устич Ірина,
учениця 9-Є класу, школа №329 «Логос», м. Київ*

*«Гайдамаки», «Гамалія», «Наймичка», «Кавказ» –
Всі поеми надихають і підносять нас.
У далекий час, минулий, стежками ведуть,
Де козаки й гайдамаки краєм рідним йдуть.
Де квітуча Україна – вся в своїй красі –
Пригортає і голубить діточок усіх.
Правда й віра, сила й воля живуть у рядках,
Бо «Кобзар» — це книга-доля, що в твоїх руках.
А Шевченко – батько рідний, України син,
Всіх любити рідну землю закликає він!*

Царенко Даша,
учениця 9-Б класу, школа №329 «Логос», м. Київ

«Зажурилась Україна»

Зажурилась Україна, заплакані очі.
Стільки днів вогню та крові! Не вірю, не хочу!
Полягла Небесна Сотня за твою свободу,
Молоді та гарні хлопці, герої з народу.
Пам'ятать завжди ми будем ці сміливі очі.
Засяйте кожен зіркою та світить щоночі.
Станьте Ангелами в небі, бережіть країну.
Молоду, вродливу нашу неньку Україну.
Й ти, Тарасе, зверху бачиш всі її страждання.
Невже не закінчились всі оці знуцання?
Я бажаю, Україно, кращої долі.
Живи, ненько, розквітай же у щасті й любові!

Бреус Владислав,
учень 9-А класу, школа №329 «Логос», м. Київ

Струмки дзвенять, крижинки тануть,
Трава зелена пробива,
Прийшла весна, палка, духмяна,
Весняним сонцем огорта.
У днину цію працюють люди
на вітрі вільному з Дніпра.
Земля, і ліс, і річка, й поле –
Усе це – матінка моя,
Моя єдина, рідна ніжна,
Кохана ненька-Україна!

*Її поля – як чорні очі,
Вода з Дніпра – як небо се,
Ліси твої, поля родючі –
Усе що треба в тебе є!*

*Божко Дар'я,
учениця 9-Б класу, школа №329 «Логос», м. Київ*

«До України»

*Україно! Вставай із колін
І нікому не бий уклін,
Господь дав тобі таланту та вроди,
Тому не зважай на цілунки Іуди.
Вірю і знаю: Україна усе переможе!
Дай нам для цього сили й удачі, Боже!*

*Панченко Анна,
учениця 9 класу, школа №329 «Логос», м. Київ*

*Прийшла весна, пташки щебечуть,
З небес світило мирно сяє.
Радіти б нам і веселитись,
Та душі чорний смуток крає.*

*«Чому ж так сталося?» – питаєм.
Ми безнадійно хворі?
Чому ж бо нерви, як ті струни
Бриньчать лише в мінорі?*

*Бо сусіда непокоїть наше ьогодення,
Ріже очі людська воля.
Йому більше імponує
України гірка доля.*

*Та живе в нас дух козацький,
Прагнення до щастя,
І загарбникам-васалам
Народ схилить не вдасться.*

*Усю боротьбу за волю
Нам слід пам'ятати.
Й про Небесну славну Сотню
Вік не забувати.*

*Отже висновок з усього
Треба нам зробити,
Що державу українську
Маємо любити.*

*Федорченко Павло,
учень 11-Б класу, школа №329 «Логос», м. Київ*

«Україна»

*Україна для нас,
А ми є для неї.
Це наша земля –
Від гір до степів,
І ніхто вже нас
Не розлучить із нею:
Дідівською кров'ю полита вона.
За неї страждали,*

*За неї вмирили,
За неї віками наш цвіт опадав!
І хоч смутні часи сьогодні настали,
Й без дозволу влізли у наш світлий дім,
Ще й принесли нам болю, тривоги й печалі,
Та назавжди вони ж
Не залишаться в нім?
Знаю: сонце правди скоро засяє
Від Сяну до Дону українцям усім.*

*Георгій Ничипоренко,
учень 11-Б класу, школа №329 «Логос», м. Київ*

*Україна –мати наша повстала
І синів своїх здобувати свободу скликала.
Тому Українці й рятують свою Батьківщину,
Щоб воля прийшла у кожную родину.
Сотня Небесна зорею стала,
Щоб нащадки під небом мирним зростали,
То ж бережімо нашу неньку-Україну
І в ритмі єдинім об'єднаєм серденька,
Щоб молоді курсанти не клали життя за країну,
Адже кожен із них – чиясь рідна дитина.
Не треба нам більше страшних цих смертей,
Бо досить вже чути поганих вістей!*

«Пісня серця»

Україна в нас єдина,
Треба її берегти,
Бо її частинка рідна –
Це, звичайно, я і ти.

Кожен з нас повинен знати:
Життя – це пісня, це – любов.
Її будь-що нам треба доспівати,
Бо вдруге жити не доведеться знов.

Ось так Небесна Сотня на Майдані
Своїх життів доспівувала краплі до кінця,
Але не дала впасти Україні,
Й тепер залишиться назавжди у серцях.

Тепер стояти на колінах більш не будем,
І про «кайдани» рабські ми забудем,
Бо об'єднає нас Донецьк і Львів,
І жити будемо, як нам Шевченко заповів.

Доспіваймо ж разом цю пісню чарівну,
Порятуймо ж, українці, нашу Батьківщину!
Нехай Сотня із Шевченком пишаються нами,
Достоюною зміною, братами й синами!

*Красовська Яна,
учениця 9-Б класу, школа №329 «Логос», м. Київ*

«Моя Україна»

*Моя Україна... Рожевий світанок...
Квітує навколо чарівна краса...
У барвистій росі прокидається ранок,
І в тихих озерах пливуть небеса.
Серця наші знову стискає тривога.
Як спокій знайти у своїх відчуттях?
Любов до Вітчизни і віра у Бога
Покаже нам світлий і праведний шлях.
Моя Україна! Ти сильна й багата,
У тебе мільйони найкращих синів.
Ми зможемо труднощі всі подолати,
Єднаймося, браття! Вставаймо з колін!
Я вірю, Вітчизно, ти станеш на ноги,
Запалиш любов'ю гарячі серця.
Підуть в забуття всі печалі й тривоги,
І нашому щастю не буде кінця.*

*Пастухова Аліна,
учениця 11-Б класу, школа №329 «Логос», м. Київ*

«Я не була зимою на Майдані»

*Я не була зимою на Майдані,
Але я завжди пам'ятатиму цю мить.
До болю кровоточать в серці рани.
Хоч прийде час – загояться вони...*

*Жорстокість сколихнула всю країну,
І загуділи люди, мов бджолиний рій.
За волю, чесність, справедливість,
Повстав народ: хотів він дії.*

*Піднялись, мов один, усі піднялись:
З великих міст, містечок, сіл.
Всі вийшли на Майдан протестувати:
І гімн лунав на весь Хрещатик і Поділ.*

*Та проти них – нелюдяні закони,
Міліція і снайпери стоять.
Заплакані і матері, й ікони.
Бо сотня в небо йде, щоб звідти Україну захищать.*

*Це не можливо висловить словами,
Бо все в душі палає і горить.
Я не була зимою на Майдані,
Але я завжди пам'ятатиму цю мить.*

*Петрусевич Дар'я,
учениця 11-Б класу, школа №329 «Логос», м. Київ*

*Україна – єдина і вільна країна,
І нікому ніколи у сонячні дні
Не підвладна вона, бо вона – неподільна,
Єдина... Єдина на цій Землі!*

*Чому людей так безкарно вбивають?
Чому так гірко, болісно на серці?*

*Чому чудові люди безвісти зникають,
А нелюди живуть, як заманеться?*

*Чому проти простих людей – жорстокі ці закони,
І проти них вже снайпери ідуть?
Заплакали і матері, й ікони,
А смерті цих героїв нам ніколи не забудь!*

*Небесна Сотня – так герої звались!
Вони віддали все за Україну,
І Схід, і Захід разом об'єднались,
Щоб врятувати нашу Батьківщину!*

*І неможливо висловить словами
Все те, що накопало у душі,
Хоч не була тоді я на Майдані,
Але він вічно житиме в мені!!!*

*Бортник Н.В.,
завідувач бібліотеки СШ №148 ім. І. Багряного, м. Києва*

«Сповідь захисника Майдану»

*Нас – горстка, ми уже вмираєм.
Нам ніколи і нікуди тікати.
На кожнім кроці смерть чекає.
Чи страшно? Страшно! Але будемо стоять!*

*З'явивсь загін... То вороги? Чи друзі?
Не знали ми у ту критичну мить.
Лиш знали певно у страшній напрузі,
Що краще вмерти, ніж ганебно жити.*

*Підбіг загін, і враз став на коліна,
Щоби прощення за затримку попросить:
Зі Львова їхали, лічили ми хвилини.
Ми з вами браття! Будем вічно жити!*

*Нас стало більше і боротись треба,
На беркутів підемо дружньо знов.
Загін з Тернополя до нас прислало небо.
Нас – вже за триста, і в очах любов.*

*Любов до України! Й ще ненависть люта
До тих, хто волю в нас покрав.
Можливо ми загинем, та боротись будем.
Ми переможем! Кожен з нас це знав.*

*Героям слава! Україні слава!
Лунає клич над окривавленим майданом.
Хоч беркут зліва, і стріляють справа,
Вогонь кругом і кровоточать рани.*

*Так! Україні слава! Слава всім героям!
Презирство і ганьба тим, хто стріляв у нас.
Ми встояли, і ще раз крикнем хором.
Хай до небес летить мільйонний глас.*

«Небесна Сотня»

*Небесна Сотня. Так народ назвав героїв.
Це Божі янголи, що в небо вознеслись.
О, Іроде проклятий! Що ти скоїв?
Стань на коліна на Майдані й повинись!*

*Та не про тебе мої вірші.
Це стогін мого серця за пролиту кров.
Бо ці герої в світі найсвятіші.
Вела їх у нерівний бій нескорена любов.
Хоч їм було сімнадцять, двадцять, тридцять.
Хтось не кохав, хтось діток уже мав.
Та встали вряд на барикадах смерті.
Проти броні – серцець гарячих шквал.*

*Синочки України! Сокіленьки мужні!
Кричить душа, і стогне весь Майдан.
Та що Майдан, ридає Україна.
Голосить вся від Сходу до Карпат.*

*Горять свічки, полум'яніють квіти.
Й на прапорах чорніють стрічки болю,
Бо Ви поклали голови юначі
За виплакane щастя, гордість й волю.*

*Небесна Сотня! Так народ Вас величає.
І полум'я свічок ясніш горить,
Бо кожне мудре серце знає:
Ви хочете з небес нас захистить.*

*Для Вас звучать пісні, пройняті болем,
Які в неволі наш народ складав.
Всі громадяни України вбиті горем
Бо кожен з Вас життя своє віддав.*

*За долю, щастя побратимів й рідних
За рівність громадянських прав.
Немає нині Вам у світі рівних!
Хоч бездиханним кожен з Вас на землю впав.*

*Небесні янголи! Церковний дзвін лунає.
Небесна Сотня буде вічно жити.
Адже у всьому світі з краю і до краю –
Про Вашу мужність будуть говорити.*

*Й не тільки говорить, молитись будуть.
Хоч знають, Ваші душі вже Господь прийняв.
Я вірю, Вас ніколи не забудуть.
Простіть всіх тих, хто поруч не стояв.*

*Простіть і тих, хто залишивсь удома
І не прийшов на допомогу Вам.
Простіть усіх і не судіть свідомо:
Не всім Господь такеє мужнє серце дав.*

*Пробач мені, мамо, що я не вернувся.
Пробач мені, таточку, теж.
Снаряд той ворожий враз якось крутнувся,
І я зрозумів – не втечеш.*

*Й тікати не думав, мене ж ви не вчили,
Та й вибору в мене тоді не було.
Твоя вишиванка, де чорне з червоним,
І болем пристала до серця мого.*

*Тепер ці кольори ввійдуть в оселю:
Червона труна і червона кров,
І чорна хустина, хустина над нею,
Де біль твій, матусю, й любов.*

*Не плач, не журися, моя сизокрила.
Твій син за Україну стояв.
А юній дружині тихенько всміхнися,
Скажи, що життя я за неї віддав.*

*Щоб жила щаслива у вільному краї,
Як родиться син, Василем хай назве.
А я з піднебесся на Вас споглядаю,
Як син мій ростиме і в школу піде.*

*Як буде пишатись, що я за Україну
Боровся і любляче серце поклав.
Пишайся, синочку! Пишайся, мій сину!
Від горя я землю свою рятував.*

*Я вірю у мир на просторах України.
А ти мене, мамо рідненька, прости.
Я був і повік залишусь твоїм сином,
Хоча вже додому мені не прийти.*

*Прийми мого сина як рідну дитину,
Бо в ньому тече моя кров.
Він також полюбить колісь Україну,
А це є найвищя в світі любов.*

*Пробач мені, мамо, що я не вернувся.
Пробач, бо сама мене вчила любить
Карпатські гори і рідне обійстя, –
Тож треба це все боронить.*

*У люту годину, коли Україна
Вже стогне від горя й біди,*

*Пробач мені, мамо, в мою домовину
Карпатських васильків мені поклади.*

*І мак на могилу – червоний-червоний,
Хоч чорна хустина твоя...
Червоне і чорне, червоне і чорне...
Та жовто-блакитний наш прапор сія.*

*Яке це страшне літо в Україні!
Хоча земля цвіте й птахи співають.
Та спалахи снарядів в небі синім
І день, і ніч у нас стріляють.*

*Системи «Град», системи «Бук»,
Гранатомети, міномети.
Вже ці слова не ріжуть слух,
Стрекочуть, як сороки кулемети.*

*І лється кров, гаряча кров.
Будинки, де жилось щасливо – як скелети.
Диявол розбрату прийшов
На Україну. Боже де ти?*

*Я знаю, грішні ми, погрязли у багні,
Бо більшість культу золота молились.
Та чи могли побачить хоч у сні,
Щоб пшениці людською кров'ю вкрились.*

*Що замість косарів їх автоматні черги косять,
Що наша кров оті поля годує.
Пречиста Богородице! Мільйони просять:
Молись, нехай Твій Син вгамує*

*Хазяїна Кремля, якщо він ще людина,
Якщо нечистий його душу не забрав.
Бо ж діточки невинні гинуть,
І пламеніє наше небо від заграєв.*

*І чорний дим неначе ніч вкриває
Міста, такі веселі рік тому назад.
Тепер там – смерть і плач лунає,
Щоночі там кривавий зорепад.*

*Чим більши міркую, більше розумію,
Здаватись ворогу не можем ми.
Хоч з автомата я стрілять не вмію.
Та згодна йти й померти у борні*

*За рідну землю, за дітей і внуків.
Щоби рабами у Росії не були.
Синочки України! Вам народ воздасть за муки,
Ми переможемо й вирвемося з п'їтьми.*

*Ще буде золотисто-жовте поле,
І засиніють мирні небеса над ним.
Цю чорну нечисть наш народ поборе.
Ми збережемо наш український дім.*

*Веселим, світлим, ворогам на заздрість.
В нім друзів будемо щиро частувать.
Хоч з страшним горем обійметься радість...
Ми гімн наш гордо будемо співать.*

*Життя дається тільки раз...
І особливо в юності прекрасне.
Кохання, мрії, в зорях небеса
Та щебет солов'їв і сонце ясне.*

*А в тебе, мій солдате дорогий,
Юначі роки вже обпалені війною.
І замість любощів – прокляті вороги,
Снарядів гул над головою.*

*І кров, гаряча юна кров,
Що лється з ран у землю рідну.
Лиш в серденьку палка любов
До України, що боролась споконвіку,*

*Щоб скинути страшне ярмо.
Ярмо кацапське й будувати
Свою країну, що давно
На власні ноги прагне стати.*

*Тому тобі, солдате мій,
У вік прогресу, в третьому тисячолітті
Прийшлося іти в кривавий бій,
Щоб вільно жили України діти.*

*Схиляю голову свою в журбі
За тими, хто в борні загинув.
І захисту у Господа прошу тобі,
Мій лицарю, солдате України!*

*Бо ти герой у свої двадцять літ.
Бо ти найкращий в цілм світі.
Вся Україна шле тобі уклін.
Хай зіронька твоя ще довго світить!*

*Марія Жеребілова,
8 клас, ЗШ №1, м. Костянтинівка Донецької області*

«Моїй Україні»

*Що таке Україна – це ліса і поля,
Це квітуча, зелена, родюча земля,
Це барвисті троянди і мальви в саду,
Соловейкова пісня, що лунає в гаю.
Це дівчата та хлопці, це на річці вінок,
Це жагучий, гарячий над багаттям ганок.
Козаки – запорожці на чайках по Дніпру,
Цвіт калини червоної у дівчат у вінку.
Щоб завжди Україна лише мирно жила,
Зберегти все це треба та на довгі літа!*

*Віолетта Зигалова,
9 клас, ЗШ №16 м. Костянтинівка Донецької області*

«Україно!»

*Україно! Моя Україно!
Ти для мене назавжди єдина,
Справжня, ціла, жива,
Ти для мене, найкраща одна.*

*Ти сяєш, як сонце яскраве.
Ти одна Батьківщина, таких двох не буває.
Я знаю, країно, що ти Богом дана,
Твої гори й лани, неймовірна краса!*

*Як весело жити у ній!
Знайома тут кожна стежина,
А слово лунає в радісну мить.
Я кохаю тебе. Україно!*

*Зайцева Анастасія,
7 клас, НВК ЗОШ І-ІІІ ст., м. Костянтинівка Донецької області*

*Україна, ненька – ти єдина.
Рідна Батьківщина – ти одна.
Твої ріки, гори, полонини,
Вкритії волошками поля.*

*Це для нас все рідне, материнське.
Тож плекаймо та любімо це усе:
нашу мову, рідну, солов'їну
та калину, в лузі що росте!*

*Олександра Кандибка,
8 клас, СЗШ №6, м. Костянтинівка Донецької області*

«Моя Україна»

*Я народилась в Україні,
Я донька рідної землі!
Люблю поля її і ниви,
Безмежні стети та ліси.*

*Душа болить і серце плаче,
Коли стражда моя земля!
Я дуже хочу щастя й миру
Для тебе, Ненечко моя!*

*Копилова Софія,
8 клас, ЗШ №15, м. Костянтинівка
Донецької області*

«Ми – нація єдина»

*Ми – нація, ми – сила, що повсталала!
Ми встали всі: дорослі і малі!
Нас ще ніщо в кайдани не скувало,
Бо ми – сини Священної землі!*

*Наш дух міцний, а тіло наче скеля,
і серце б'ється, і гаряча кров.
Ми нескоренні, нам підвладна воля!
І ми повстанем: знов, і знов, і знов!*

*Ми, як один, від Заходу до Сходу –
Один народ! У нас одна земля!
Ми боремось за Честь і за Свободу,
А як потреба стане – віддамо усі своє життя!*

*Весь світ почує силу України!
Горить любов в серцях у нас,
Бо ми – держава, що не стане на коліна,
Ще в наших душах дух козаччини не згас.*

Олексюк Олег,
9 клас, ЗШ №4 м. Костянтинівка
Донецької області

Любов у нас до України
Іде із серця глибини.
Ми патріоти України,
Її ми дочки та сини.

Хоч за походженням ми різні,
Й тече у жилах інша кров.
Ми громадяни України,
До неї віра і любов!

Тут народилися й живемо,
Тут щастя випало рости.
Палку любов в душі несемо,
Ми українці, я і ти!

Октисюк Вікторія,
учениця 10 класу, ЗОШ І-ІІІ, с. Самари-Оріхові
Ратнівського району Волинської області

Немов в тумані, згадую я роки,
Дитячі роки в хаті затишній,
Коли матуся вчила перші кроки
Упевнено робити у житті.

І вчила ненька з ранніх літ любити
Свій рідний край і рідну сторону,
Про неї дбати і для неї жити,
І вміти вимовити слово це «Люблю».

*З дитячих років вчила мати пісню
Наспівуючи дзвінко поміж трав,
Коли зайшло вже тепле сонце влітку
І тихий вечір ясні зорі слав.*

*І рушниками долю простеляла,
Щасливо щоб жилося у житті,
Коли в обличчі юність розквітала
І ніжним цвітом падала до ніг.*

*І та любов застигла в юнім серці
До Батьківщини, де родилась і живу,
Ота любов, що вчила колись ненька.
Її я сміло в серці пронесу!*

*Я всюди бачу тебе, Україно,
У сонячнім світанку росянім,
У тихім шелесті колосся, що дозріло
І тягнеться до неба із землі.*

*В веселих квітах і у буйних травах,
У тихих хвилях, в берегах Дніпра,
В садках, в дібровах, в вербах кучерявих,
В калині, що так рясно проросла.*

*Для мене, Україно, ти єдина,
Найкраща, наймиліша сторона.
Тебе я буду пам'ятати до загину
І в серці збержу, поки жива.*

*Але... Як боляче... Що сталось, ненько,
Чому в мовчанні гірко плачеш ти?*

*І кров'ю обливається серденько,
Бо мучать тебе ворожії кати.*

*Стріл повні жмені пнуться тобі в душу,
Текучі рани залишають слід.
І хоч болюче, та зізнатись мушу:
Це він, той кат, лише зробить так міг.*

*А матінка старенька на вокзалі
Ридає, заливаючись слізьми,
Єдиний син – і того забирають
У ці страшні часи, часи війни.*

*Хустинкою втирає впалі очі
І сина обіймає раз у раз.
Їй так болить, пече, вона не хоче,
А мусить мати сина відпустити.*

*А там, а там стоїть страшна картина:
Горою дим здіймається увись,
І плачуть діти, плаче мати сива...
Спокійні дні, це тільки вже колись.*

*І скрізь руїни, скрізь горять квартири,
І кров з землею нині вже одне.
За що? Чому? Жили недавно в мирі,
Та тільки зараз ви безрадісні й сумні.*

*А скільки їх ще молодих і юних
Лягло під ворожі кулі у бою?
Мов чорна хмара, темний ворог суне,
Нагадуючи хитру ту змію.*

*І не одна дитина вже спитала:
«Матусю, а коли татко наш прийде?»
І каменюкою на серденько лягало:
«Вже скоро, доню, скоро поверне».*

*А в ночі темні, неспокійні знову
Сльозами заливається вона.
«Як правду розказати тобі, доню?» –
Вже задавалась мама не одна.*

*Але я вірю попри всі нещастя
Колись розквітнеш знову, ненько, ти,
Нам честь свою відвоювати вдасться,
І зуби лиш гостритимуть кати.*

*А ти як і раніше знову встанеш
З колін, що стільки витерпіть могли.
Під куполами сонечка засяєш,
І будем усмішкою щастя повні ми.*

*І знов весна розквітне буйним цвітом,
І соловейко заспіває у гаю.
Зеленим листям буде квітнуть літо,
І пісня литиметься про Україноньку мою.*



*О, Боже єдиний, здійсни мою мрію –
Не діли нашу землю на західну й східну,
Бо усі ми єдині, усі ми сім'я,
У всіх нас одна Батьківщина, одна.*

*Одна і єдина, як вічна любов,
За неї ще пращури лили свою кров.
За волю, за єдність боролись вони,
Щоб в вольній країні ми з вами росли.*

*За неї Шевченко ще в Бога благав,
І в віршах своїх він про неї писав.
Писав і благав він у свого народу,
Щоби не проспав України свободу.*

*Бо звір стоголовий уже не дрімає,
І пазурі гострі у серце впинає.
Не дай йому, Боже, не дай розірвати,
Не дай, щоби брат йшов війною на брата.*

*Розжени той туман, що окутав усіх,
Щоб жити народ наш у спокої міг,
Щоби Україна завжди була вільна.
Завжди залишалась одна, неподільна.
І стяг синьо-жовтий здіймався аж до неба
І більше для щастя нічого не треба.*

*Я Наталка Волинянка,
Щира українка,
Вірю в Бога і родину,
І в єдину Україну.
А що серцем відчуваю,
Те вустами промовляю.*

*Любі мої українці!
Радо Вас вітаю,
Від усього серця
Щиро Вам бажаю:*

*Щоб не малоросами –
А народом стали,
Щоби мова наша рідна
Віками звучала.*

*Щоби не ділили нас на Схід і Захід.
Щоб жили ми дружно,
Як єдиний нарід.*

*Щоби Богу одному
Ми в храмах молились,
Щоб Ісусові Христу
За спасіння поклонились.*

*Щоб Шевченкове слово
Набатом звучало,
Щоби пісня українська
Всюди лунала.*

*Щоб не на чужині Ви долю шукали,
А з родиною щасливо
В Україні милій
Новий рік стрічали.
Будьте здорові,
Будьте багаті,
Хай хліб свіжий пахне
У кожній хаті!*

*Весна й війна – дві несумісні речі.
Війна в співучій, милій Україні!
Як страшно робиться мені,
Коли дивлюсь я на чужинців,
Які в руках тримають зброю,
В очах яких іскриться не любов,
А лють і ненависть до мого рідного народу.
Що ж це за люди? Хто ж їхні батьки?
Які ж їх мами народили?
Чому хорошому їх змалечку учили?
Яку отруту замість крові в них влили?
Яке каміння замість серця положили?
Ні! Це не наші матері!
Бо наші мами – милі, добрі й щирі!
Серця їх сповнені любові,
А руки ніжні й працьовиті,*

*Бо вчать нас змалку не ламати, а творити,
Вчать нас співати, грати, малювати,
Вчать прославляти нашу рідну Україну!
Вчать бути гідними доньками й синами
Свого великого народу, якого не зламати,
Який не стане на коліна перед катом!
А ми – маленькі українці, Тарасові правнуки,
Ми не бандери, ми не фашисти.
Ми хочем щастя й миру
Всім людям на планеті,
Щоб всі народи дружніми були.
І ми уклінно Вас благаєм:
– Дорослі, схаменіться!
Не треба нам війни, ми хочем миру!*

Любі мої українці

*З російського краю,
Молю Вас, благаю!
Схаменіться, відгукніться
До рідного краю!*

*Ми всі браття й сестри
Самотньої неньки,
Яка зараз потерпає
У неволі непростенькій.*

*Ви не йдіть на нас війною:
Ми всі хочем жити.
Вас годують брехнею,
Та ви цьому не вірте.*

*Терористи зруйнували
І міста, і села,
Людські долі калічать,
Та Вкраїна ще не вмерла.*

*Щоб на Сході країни
Не гинули люди,
Щоб не стріляли
Чужинці усюди.*

*Ви усвідомте,
Війна – це жахливо,
Ви не воюйте,
Бо всі ми загинем!*

*Люди добрі, схаменіться,
Озирніться довкола:
Україна повстала
Проти ката страшного.*

*Вже не сила нам терпіти
Лихої години,
Тож повстаньмо, браття українці,
Проти королиця злого.*

*Обіцяє він нам дати ті зарплати,
Та не вірте в нього, люди,
Він брехнею Вас погубить.*

*Позичав... Напозичався...
Не віддав і не віддасть Вам,
Бо борги у нього сильні.
Що ж робити Україні?!*

*Бідна мати Україна
Вже аж посивіла:
Продали ж наші землі
За гроші великі.*

*Тож подбаймо про родину
Нашу українську,
Скиньмо з трону
Страшного чортиська.*

*Щоб наша ж держава
Хорошу долю мала,
Щоб діти й онуки
Борги не віддавали!!!*

«Моя рідна Україна»

*Ми всі щирі українці,
Ми всі боремось за волю,
За щасливу й незалежну
Нашу рідну Україну!
Щоб жили ми в щасті й мирі
У свободній Україні,
Щоб пишалися ми з того
Що живемо на Волині!
Щоби діти, мов ті квіти,
Здоровенькими зростали,
Щоб у рідній Україні
Ми всі мир і щастя мали.*

*Щоб не знали наші діти,
Що таке війна велика,
Щоб у рідній Україні
Ми всі світлу долю мали!*

*Хоч в Донецьку та Луганську
Йде війна зовсім не рівна,
Хоч там гинуть українці,
Та Вкраїна наша сильна.
Ми всі зможемо піднятись,
Ми ще станемо на ноги,
Ми всі щирі українці!
Й цю війну ми переможем!!!*

«Моя нескорена земля!»

*Рідна матінко Вкраїно!
Моя стражденная земля!
Шматує ворог твоє тіло,
А серце зболене від ран.
Та ти живеш і будеш жити
На зло всім клятим ворогам!
Живеш, даруючи любов і силу,
Своїм нескореним синам,
Які так щиро люблять Україну.*

*Синам з великим серцем і душею,
Які не потонули у морі грошей, зради і брехні,
Яких, на превеликий жаль,
Не так уже й багато
На нашій праведній землі.*

*Та є й такі твої бездушні діти,
Які не гребують нічим,
Аби купатись в морі злата – грошей,
А твої статки заробляють на брехні.*

*Ці ненажерливі й лихі
Твої багатства грабують хто як може.
Бо їм все мало, мало, мало ...*

*Ці брехуни ніяк не найдяться,
Бо міри в грошах в них нема!
А зубожілий твій народ
Хотіли б бачити рабами,
Бездумними, сп'янілими,
Невільними й німими.*

*Та їм не вдасться поневолити народ,
Який черпає сили із криниці,
Добра, любові, правди і тепла.*

*Народ, який ніколи не здається,
Який піднявся із колін,
Щоб гордо голови підняти.
Щоб збудувати Рай на цій святій землі,
Що має ймення – Україна!*

*Сосницька Любов,
бібліотекар ЗОШ І-ІІ ст., с. Личани,
Ківерцівського району Волинської області*

*Знову липи цвітуть і той липовий цвіт
Так п'янить і бентежно дурманить...
Понад сотню років ці дерева ростуть,
І село через них звать Личани.
Нижний трунок медів із столітніх дерев
Бджоли носять щороку, щоліта.
Через ціле село розрослися вони
І купається в них сонце й вітер.
Липи бачили ці на своєму віку
І татар, що людей полонили,
І Вакулину смерть, і Крилова прорив,
І що німці в селі тут робили.
Розквітає село, потонає в садах,
Юність в далі незвідані манить,*

*Але запах медів, що ці лити дають
Залишається вічно в Личанах.*

*Світає... Край неба палає
Поминальну суботу в церквах відправляють.
А ще й за тих, що учора на Майдані вбиті.
За убитих, скалічених, й зовсім обгорілих,
Отих хлопців, що Вкраїні воленьки хотіли.
За тих хлопців, що сказали: «Ну, бувай, тату.
Мої помисли з Майданом, їду помагати.
Заспокой, як зможеш, маму, вона зрозуміє.
Бо Вкраїна в рабстві стогне, гине Україна.
Треба встати, розбудити сонну Україну,
Рідну мову відродити, діять за єдино».
Ой не думав рідний батько, не думала й мати,
Що з Майдану буде сина у труні стрічати.
Вцілив снайпер в голівоньку, шепчуть губи сині:
«Прости, мамо, прости, тату... Слава Україні!».
Ти, тітушко, снайпер клятий, чи є в тебе мати?
Чи вона тебе зродила, щоб братів вбивати?
Ти ж сьогодні вбив за гроші свого українця;
Завтра вб'ють й тебе тітушки, заб'ють, як злочинця.
Не буде кому й поховати, заринуть в могилу
І ніколи не згадають, за що ж ти загинув.
... Спіть спокійно, браття любі, герої України.
Про вас слава у народу не вмре, не загине.
Поминальня субота... ні сонця, ні вітру...
Лиш Вкраїна дощем плаче за невинно вбитих.*

«Рідний край»

Чому рідна Україна мені?
Бо народився і живу я в ній.
Хоча ще і маленький я,
Але знаю, що найкраща моя земля.

Буду багато читати,
Про Україну більше буду знати.
Про її поля родючі
І сади її квітучі.

Люблю я мандрувати,
Хочу скрізь я побувати.
Щоб усім, усім сказати,
Який гарний наш рідний край!

Полтавець Анна,
6 клас, КЗШ №102, м. Кривий Ріг
Дніпропетровської області

«Батьківщина»
Батьківщина – це земля,
Де родився ти і я,
Народились батько й мати –
Вся велика сім'я.

*Батьківщина – рідне місто,
Дім твій, вулиця, село,
Річки, гори, Чорне море –
Все що бачиш крізь вікно.*

*Батьківщина – рідна мова,
Яку вчили нас батьки.
Солов'їну рідну мову,
Пам'ятай навіки ти!*

*Руденко Артем,
7- А клас, КЗШ №102, м. Кривий Ріг Дніпропетровської області*

«Гімн Інгулецькому комбінату»

*Інгулецький комбінат –
Це й батько, й мати, й брат.
День і ніч він на посту,
Робить справу не просту.
Батьківщині сталь потрібна
І залізо, і чавун...
Лише молодь на це здібна –
Всьому новому двигун.
Пролунав клич по країні,
Приїздили звідусіль.
І стоїть красень донині,
У степу, де ріс ковил.
Гордість нашої держави,
Слава батьківським рукам,
Символ щастя усім нам.
Інгулецький комбінат –*

*Це і батько, й мати, й брат.
День і ніч він на посту,
Робить справу не просту.*

*Тимченко Дарина,
6 клас, КЗШ №102, м. Кривий Ріг
Дніпропетровської області*

«Вулиця Сонячна»

*На Інгульці тихенькім є вулиця рівенька,
Ялинками-свічками обабіч зеленить.
Як серденько радіє, коли вже замарніє
Та вулиця чистенька, що стрілкою летить.
На ній як теремочок, гарненький дитсадочок.
Напроти нього школа з парканом круг двора,
В ньому квітники розкішні та дітлахи потішні,
Біля дерев та квітів зростають для добра.
По ній прямує сонце до кожного віконця,
Як матінка рідненька, всім серце зігрива!*

*Овчаренко Владислав,
9 клас, КЗШ №102, м. Кривий Ріг Дніпропетровської області*

«Мій край чудовий Україна»

*Мій край чудовий – Україна,
Тут народились ти і я.
Тут над ставком верба й калина,
Чарівна пісня солов'я.*

*Все найдорожче в цілім світі,
Бо тут почався мій політ.
Квітнуть волошки сині в житі,
Звідсіль ведуть дороги в світ.
І найдорожча рідна мова –
Джерельцем радісно дзвенить,
І мила пісня колискова,
Чумацький шлях кудись зорить.*

*Мовчан Софія,
5 клас, КЗШ №102, м. Кривий Ріг
Дніпропетровської області*

«Ми – України діти»

*Ми – України діти.
За мир на землі,
За хліб на столі.
Ми – України діти.
За спів пташок у полі,
За рідну мову у дружньому колі.
Ми – України діти.
За вільну волю
І щасливу долю.
Ми – України діти.
Нащадки козацького роду,
Якому нема переводу!*

Смірнов Павло,
10 клас, КЗШ №102, м. Кривий Ріг
Дніпропетровської області

«Мій край»

Краю мій рідний,
Моя Батьківщино!
Ще мало прожив я років.
Але дещо вже знаю,
І те, що я бачу,
Велике спасибі предкам моїм.
Вони збудували своїми руками,
Висотні будівлі, де світло і газ.
Вода в кожному домі холодна й гаряча,
І все для кого? Для нас.
Ріка Інгулець, Дніпро – повноводний,
Дають нам напитися своєї води.
І живлять поля, сади, огороди,
Наповнюють малі річки.
Багатий мій край залізом, вугіллям,
Електрика теж є своя.
І всі ці багатства дарує нам ненька,
Дніпровська наша земля.
Вона нас годує, одягає, лікує,
Вгощає короваєм смачним.
За всі ці багатства спасибі, мій краю,
Спасибі тобі, наша рідна земля!

Трегуб Світлана,
1-А клас, КЗШ №102, м. Кривий Ріг Дніпропетровської області

«Про все на світі»

Люблю я все на світі
І в небі я літаю.
Я сонце бачу рідне,
Яке у небі сяє.

Краса уся навколо,
Нас всіх завжди вітає.
Країну нашу рідну,
Ми кожен день вивчаємо.

Люблю я маму й тата,
Люблю найбільше в світі.
Люблю я жити в Україні
І все що є любити.

Салацька Анастасія,
2-А клас, КЗШ №102, м. Кривий Ріг Дніпропетровської області

«З Україною в серці»

Запитайте в мене: «Хто я?»
Я вам щиро відповім:
Я маленька українка,
Україна, – це мій дім!

Українці, – мамо й тато
І бабуся з дідусем.

*Вчили мову шанувати,
Україна – над усе.*

*Є країн багато в світі,
Та найкраща лиш моя!
Треба жити і радіти,
Бо ми всі – одна сім'я.*

*Хай настане мир в країні!
В кожному місті і селі,
В кожній хаті і родині.
І на всій моїй землі!*

*Нікулін Данило,
1-А клас, КЗШ №102, м. Кривий Ріг
Дніпропетровської області*

«Наш невмирущий Кобзар»

*Співець, художник і поет
Тарас Григорович Шевченко –
Палкий бунтар і патріот,
Що прагнув волі до останку.
Вічні і світлі ідеї його,
Бурхливі, мов води Дніпрові,
Наш невмирущий Кобзар
Вів Україну до волі.
Він залишив назавжди
Слід після себе у світі.
Слід, що не зможуть знести
Навіть роки і століття.*

Граболов Павло,
2 Б клас, КЗШ №102, м. Кривий Ріг
Дніпропетровської області

«Шевченка знаю я з дитинства»

Мені його матуся ще читала.
В мені завжди звучать його прекрасні вірші,
Серед усіх вони найліпші.
Любов народжується з них
Надійна, щира як у неньки,
До Бога милого летить,
І на душі стає гарненько.
Всі люди знають, співчують,
Шанують мудрого його.
Поваги діточок навчають,
Любити Кобзаря свого.
Ми, українці, знаємо твої вірші,
Вивчаємо з любов'ю та з добром.
Шевченко – вчитель наш і батько,
Навчив пишатися Україною й Дніпром.

Полтавець Анна,
4-А клас, КЗШ №102, м. Кривий Ріг
Дніпропетровської області

«Я вголос читаю Шевченка»

Немає надворі ні вітру, ні хмар,
Тополя стоїть височенька.
Та є в мене вдома великий «Кобзар» –
Я вголос читаю Шевченка.
Писав нам Тарас про любов до природи,
Її мальовничу красу.
Вся творчість поета пронизана болем,
В ній відкриває нам душу свою.

*Руденко Артем,
5-А клас, КЗШ №102, м. Кривий Ріг
Дніпропетровської області*

«У спадок залишив усе...»

*Давно нема уже Шевченка,
Та пам'ятають всі про те,
Які писав вірші, поеми...
У спадок залишив усе.
Любив свій край,
Його природу
Оспівував в своїх віршах.
В них тихо, ніжно вітер віє,
Степи, лани про щастя мріють
І соловейко в тихім гаї
Ясне сонечко стрічає.
Тече Дніпро широкий,
Плекають його кручі.
Тяжке життя народу
Таять дуби могуті.*

*Мурадова Сабіна,
6-Б клас, КЗШ №102, м. Кривий Ріг
Дніпропетровської області*

«Улюблений поет»

*Шевченка діти знають всі,
Талановитий був письменник.
Він про життя писав вірші,
Такі людські, такі життєві!
Хоч і життя було тяжке:*

*Він залишився сиротою,
Поет переборов усе
І став відомим всенародно.
У «Заповіті» написав,
Щоб «пом'янули тихим словом»...
Ми любимо його завжди,
Такого доброго й сумного!*

*Овчаренко Владислав,
7 клас, КЗШ №102, м. Кривий Ріг Дніпропетровської області*

«Я сьогодні Шевченка читаю»

*Я сьогодні Шевченка читаю.
Скільки мудрості в його рядках!
Мов на янгольських крилах літаю,
Як тримаю «Кобзар» у руках.
Матуся подарувала
В день народження книгу святу,
І тепер я з любов'ю читаю,
Вчу напам'ять поезію ту.
Сторінки Кобзаря гортаю,
Й озиваються струни в душі,
Наче бачив усі наші справи,
Хто є друзі, а хто вороги.
Бачив біди і злети країни
Та боровся за волю свою.
За поезію мудру й красиву
Я пошану йому віддаю.*

Горенко Світлана,
7 клас, КЗШ №102, м. Кривий Ріг
Дніпропетровської області

«Низький уклін тобі, Тарасе!»

Я знаю що хотів Шевченко
Щоб кріпацтво скасували,
Щоб наш край квітучий не загинув,
Не потонув у забутті.
Багато ти віршів писав,
Про нашу волю,
Про людську недолю.
І Україна ожила,
І лине слово Кобзаря.
І твій Тарасе «Заповіт»
Напевно знає цілий світ.
Низький уклін тобі, Тарасе!

Трегуб Олексій,
5-А клас, КЗШ №102, м. Кривий Ріг
Дніпропетровської області

«Тарасів заповіт»

В своїх віршах писав Тарас,
Як жив народ в неволі,
Як козаки в воєнний час
Перемагали в полі.

А ще він мріяв і писав,
Як добре бути вільним,

*Яка у кріпака біда,
Які нещасні люди.*

*Любив степи, любив Дніпро,
Оспівував край милий.
Він завжди вірив у добро
І в помислах був щирий.*

*І хоч минуло сотні літ,
Змінились люди й долі,
Палкий Тарасів заповіт,
Несемо в серцях і досі.*

*Трегуб Світлана,
1-А клас, КЗШ №102, м. Кривий Ріг
Дніпропетровської області*

«Пам'яті Т. Г. Шевченка»

*Стоїть задумавшись на кручі,
Мов хоче знов заговорить,
Стоїть і слухає, як ревучий
У синє море води мчить.
Він до свободи завжди линув,
Не раз в кайданах побував,
Та не злякався і не кинув
Того, за що він воював.
Народи завжди пам'ятають
Митця, поета, кобзаря,
Який боровсь, щоб в ріднім краї
Жила щаслива і нова сім'я.*

*Дубина Володимир,
3 клас, Вільненський НВК, с. Вільне Новомосковського району
Дніпропетровської області*

*Україно, рідна ненько!
Батьківщина мила ти.
Українці – рідні браття,
Хай живе в серцях багаття!
Україно! Ти сильна й багата,
Сини всі твої – козаки,
І мову нашу солов'їну, крилату,
Ми покажем залюбки.
В ній шумлять літаки,
Сьогодні гинуть браття-козаки,
Та я вірю, що розквітне,
Неначе вишня у саду
Вітчизна наша Україна,
Бо я – її син, вірна дитина!*

*Хмара Назар,
3 клас, Вільненський НВК, с. Вільне
Новомосковського району Дніпропетровської області*

*Я живу в Україні,
Моїй Батьківщині.
Тут лани широкі,
Гори високі,
Моря, річки, ліси...
Земля найкраща там,
Де народився ти.*

*Абрамчук Уляна,
3 клас, Вільненський НВК, с. Вільне
Новомосковського району Дніпропетровської області*

*З Україною в серці
І на душі легше.
В ній гаї й сади красиві
Ще й поля родючі,
Україночки прекрасні
І садки квітучі.
Українці! Закликаю –
Бережіть, шануйте!*

*Ісаєва Аліса,
3 клас, Вільненський НВК, с. Вільне
Новомосковського району Дніпропетровської області*

*Я прошу у Бога сонячного світла,
Променів яскравих, небесної блакиті,
Щоб родили в полі жито і пшениця
І щоб браття наші жили українці.
Мали мир над головою, а серця знайшли спокою
На своїй землі рідненькій, Україні своїй ненькі.*

*Дишлюк Анна,
3 клас, Вільненський НВК, с. Вільне
Новомосковського району Дніпропетровської області*

*Як я люблю тебе, Україно,
Бо у мене ти тільки єдина.
За тебе буду хвилюватись,
Не дам нікому доторкатись.*

*Кузнєцов Іван,
3 клас, Вільненський НВК, с. Вільне
Новомосковського району Дніпропетровської області*

*У кожного своя є Батьківщина.
У нашого народу – Україна.
Вона прекрасна, ніжна і красива,
Могутня, сильна, невгасима.
Неможна Україну знехтувать, бо це твоя є Бать-
ківщина.
Не треба її ставити на коліна.
Її потрібно шанувати, цінувати,
Лише тоді ти будеш розквітати.
Вона для тебе мати рідна, а ти – її дитина.
Завжди ти будеш пам'ятати ласкаву мову солов'їну,
В червоних кетягах калину.*

*Ісаєва Анастасія,
4 клас, Вільненський НВК, с. Вільне
Новомосковського району Дніпропетровської області*

*На планеті є тисячі країн,
Та лише одна достатньо смілива.
Країна ця рідна для тебе й для мене,
Тому зветься вона Україна.
Багато хто хотів завоювати її
Та козаки не здавались в бою.
До останнього вони тримались,
Силу показавши свою.
Тепер я вільна донька України,
Я маю право на життя,
І хочу, щоб минуле Батьківщини
Ніколи не пішло у забуття.*

*Гончаренко Богдана,
5 клас, Вільненський НВК, с. Вільне Новомосковського району
Дніпропетровської області*

*Сьогодні у нас свято: зібралася сім'я.
Живу я у державі, яку вітаю я.
Є в тебе Чорне море, ліси й Карпатські гори,
Блакитне небо, жовте поле.
З Днем народження тебе,
Україно, моя доле!*

Тіткова Наталія,
10 клас, Вільненський НВК, с. Вільне
Новомосковського району Дніпропетровської області

«Українська земля»

Люди щирі прагнуть миру,
Люблять свою Батьківщину.
В серці в кожного вона,
Черпаєм сили з її дна.
Все ми зробимо для неї,
Хай квітують її землі!
В мирі хай живе країна,
І всміхається кожна дитина!

Своякова Наталія,
5 клас, Вільненський НВК, с. Вільне
Новомосковського району Дніпропетровської області

Я живу на своїй Україні,
Де співають в саду солов'ї,
Де вдягають дівчата вишиванки
І хлоп'ята співають пісні.
Я живу на своїй Україні
І люблю її гарні пісні,
Але зараз їх так рідко чути,
Бо війна мов прийшла увісні.
Під Донбасом, Донецьком солдати
Захищають родину свою,
Де солдати своїми плечима
Захищають країну мою.
Повертайтеся, рідні, додому,

*Де чекають вас жінки й матері.
Я кажу вам «Спасибі, герої!»
За квітучу країну мою,
Відстояли ви мир на Землі,
Зберегли ви родину свою.*

*Пермякова Маргарита,
6 клас, Вільненський НВК, с. Вільне Новомосковського району
Дніпропетровської області*

*Чому, народе мій, страждаєш?
Чому невинна лється кров?
Чи Бога милостивого не знаєш?
Чи Богородиця не вкрила свій покров?
Чи дали зілля нам напитись, щоб душу отруїти знов?
Від горя з серця тече невинна кров.
Я завдячую вам, воїни, що зберегли моє життя,
Тож буде світле майбуття.*

*Лисечко Катерина,
II клас, Чумаківська ЗОШ І-ІІІ ст., с. Чумаки Томаківського району
Дніпропетровської області*

*Коли уже прокинуся я зранку,
Ввімкну новини, як завжди до сніданку,
Й почую ті жадані слова:
«Війни в Україні більше нема!!!»*

*Що на Донбасі вже не гинуть люди!
Що мирне небо над Україною вже всюди!
Повернуться всі герої-солдати,
Що на них вдома давно чекає мати...*

*До матусі пригорнеться,
Поцілує, усміхнеться,
І польються сльози,
Але не від туги, не від болю,
А що до рідного дому привела його доля,
Що не залишила у полі маком проростати,
А повернула туди, де не втрачаючи надії чекали
мама й тато!*

*Чи може це закінчитись колись?
Тримайся любий, до кінця борись!
Пям'ятай, що молилось за вас усіх!
І низько кланяємося вам до ніг!
За те, що ворога далі не пускаєте!
Рідні кордони країні вертаєте!
Ви всі Герої – йговорити тут не треба!
Янголи-охоронці дані Богом з неба!
Та тільки одного ніяк не зрозумію:
Чому не хочуть припинити стріляти?
Їх же теж додому чекає мати!
Що ж, віримо що незабаром буде МИР!
До кожної матері повернеться син!
І в кожну родину свій герой захисник!
І знайдеться кожен хто без вісті зник!
Все колись відбудуємо!
Та ці події повік не забудемо!*



*Майдан... Барикади...
Блокпости... БТРи... Гради...
Хто б подумати міг, що в наш час це настане,
Й стількох героїв на світі не стане.
За дурість чиюсь гинуть люди,
І кров'ю залита земля всюди...
Когось вже більше не обіймемати,
Бо воїну павшому більше не встати,
А скільки міст лежить у руїнах?
Хто б подумати міг, щобудемо жити у війнах.*

*Здається слово маленьке – ВІЙНА,
Але скільки болю в серця приносить вона.
Скільки сліз проплакала мати,
Чекаючи сина до рідної хати?
Але ні, не прийде вже ніколи,
Не скаже їй: «Привіт, мамо, ось прийшов я».
Нініколи вже більше не усміхнеться,
На голос її не відгукнеться,
Сина чи доньку не приголубить,
Дружині не скаже як її любить,
Бо поліг за честь, за мир, за свободу,
Свого рідного народу.
Частина якого, замість того аби спасибі сказати,
Продовжує перемоги ворогу бажати.*

*А мати все сина чекає,
Але, що він в домовині до рідного порогу вертає,
Цього вона ще не знає.
І ось час настав, мати зустрічає,
Побачивши мертвого сина, весь світ божий проклінає.*

*А влада сидить допомоги від когось чекає,
Та перемир'я все укладає,
А стрілянина все одно не втихає,
І кожна куля людську душу з собою забирає!
Багато воїнів на полі бою полягло,
Та шкода, щонічого це змінити так і не змогло!*

*Кислякова Олександра,
7 клас, Гуманітарна гімназія №1, м. Житомир*

*Чи знаєш, що ти – українець,
Що мужність у тебе в крові,
Що мова твоя солов'їна,
Що предки твої козаки?*

*Ти знаєш красу України,
Красу українських жінок?
Ти знаєш ту душу безкраю,
Що має її народ?*

*Відомо тобі про героїв
Що на смерть за країну пішли?
Про посивілу матусю,
В якій померли сини?*

*Чи бачив ти сліз тих річки,
Що в кожному домі текли?
Чи бачив, що Україна
Давно потерпає в війні?*

*Як знаєш, чому чекаєш?
Як знаєш, чому сидиш?
Як бачив, то досить спати!
Прокинься і борони!*

*Лепіхова Інна,
11 клас, Зарубинецька ЗОШ І-ІІІ ст.,
с. Зарубинці Андрушівського району Житомирської області*

«Впевнено ідем до перемоги!»

*Могили вкрили землі мої всі,
Й чужинці чоботами мене топчуть.
До берегів чужі йдуть кораблі –
Забрати найрідніше в мене хочуть.*

*Та я не здамся, швидко не зломлюся.
Я незалежна, вільна Україна!
Із матерями в думці помолюся,
Лиш перед Богом стану на коліна.*

*В руках тримаю міцно зброю.
І вірний, і сміливий мій народ!
Він має право зватися героєм,
Достойний він найкращих нагород!*

*Ми разом легко візьмем перемогу.
Велика сила в єдності людей,
Від інших вже не ждемо допомоги,
Дотримуємось лиш своїх ідей.*

*Це мій народ, моя земля і воля,
Мої ліси, луги, поля, дороги...
Хоч у народу мого тяжка доля,
Та впевнено ідем до перемоги!*

*Вєрвєс Єлизавєта,
7 клас, Зарубинєцька ЗОШ І-ІІІ ст.,
с. Зарубинці Андрушівського району Житомирської області*

«Я – горда!»

*Я – горда!
Я – горда! Бо живу на Україні,
Де лєтьєся пісня солов'їна,
Шумлять тополі і вєрба.
Я – горда! Бо живу на Україні,
Де трави дихають в долині,
Де ночі наче у казках.
Я знаю – це моя країна.
Мій рідний дім, моя душа.
Моя надія і життя.
Я – горда! Бо живу на Україні.
Люблю народ, черпаю в ньому силу.
І в цьому – сенс мого життя.
Не змовкне мова солов'їна –
Моя любов, моя душа.*

«За вільну й рідну Україну»

Немає слів, щоб передати
Слова подяки всім солдатам.
Ми з вами подумки весь час,
Бо всі ви боретесь за нас.
За рідну й вільну Україну
І за свою й чужу родину.
За наше з вами всіх життя:
І сьогодні й майбуття.
Ви бережіть себе, рідненькі,
Заради нас, заради неньки,
Котра так вірить в вас, чекає,
Живе в думках і їх плекає.
І стільки слів вже пролила,
А сина все нема й нема...
Ми, українці, чуйні, щирі,
Всі жити хочемо у мирі.
У бідах розберемось враз,
Ніхто чужий нам не указ.
І той, хто йде до нас з мечем,
Повернеться назад з плачем.
Бо суверенна і єдина –
Навіки вічні Україна!

«Бальзам душі»

Я завжди згадую матусині слова,
Що книги – це бальзам для ран душі людини.
І той, хто п'є його щодень сповна,
Враз набирається і розуму, і сили.
Була я дошкільнятком ще малим,
Хотілося побільше всього знати,
То ж бігала до мами в клуб сільський –
Ось там я і навчилася читати.
Як зараз бачу ті великі стелажі,
Де книг було багато-пребагато.
І оченятка бігали швидкі,
Немов питали: «Що б мені з них взяти?»
Кімната для читання затишна,
Куди не глянь – стояли у вазонах квіти,
Сиділи за столами читачі,
Приходили дорослі і їх діти.
У мами формуляри на столі
Я в ящики любила розставляти.
Це ж треба так, щоб люди у селі
У вільний час любили так читати!
Якби вернути ті роки назад,
Й любов до книги відродити знову,
Можливо, ми були б добрішими встократ
І не таїли б в душах підлу злобу.
Мій юний друже! Книги не цурайся!
Лиш той, хто в мудре слово її вірить –
В житті своїм знайде безцінний скарб,
Ніяке золото якого не замінить.

Нікішина Євгенія,
6-Б клас, Мелітопольська ЗОШ №1, м. Мелітополь Запорізької області

«Батьківщина»

Україна-Батьківщина –
Це країна де живу,
Де живе моя родина –
Дуже все я тут люблю.

Я люблю тебе черешня,
Я люблю бджолиний рій,
Золоті поля пшениці,
Хліба запах запашиий.

Овсянніков Максим,
5-Б клас, Мелітопольська ЗОШ №1, м. Мелітополь Запорізької області

«Вільна країна»

Україна – моя ти країна,
Моя рідна квітуча земля!
Я хочу, щоб була ти єдина,
Колосились житом поля!

Я хочу, щоб у нас в Україні
Панували лиш мир та любов,
Щоб не чутно було стрілянини,
Щоб поля поливала не кров!

Хай розквітне моя Батьківщина,
Хай всміхається чистий Дніпро,
Хай щаслива сміється дитина,
Кожен день дарував нам добро!

*Кудінова Анастасія,
6-В клас, Мелітопольська ЗОШ №1, м. Мелітополь Запорізької області*

«Мир»

*Мир на землі – це мамо й тато,
Мир на землі – це рідна хата.
Потрібен мир – тобі й мені
І всім на світі дітям.*

*Підлісна Дарина,
11-Б клас, Мелітопольська ЗОШ №15, м. Мелітополь Запорізької області*

«Наша країна»

*У світі існує велика країна.
Де люди за неї хоч душу дадуть,
Вона ж є та справжня, вона та єдина,
За котру і діти під кулі підуть.*

*І власною крав'ю, і навіть душею,
І тілом, що з кулею в серці лежить,
Всі долі хвилини ми будемо з нею,
Яка б не була та єдина мить.*

*Бедюх Елеонора,
9-А клас, Мелітопольська ЗОШ №20, м. Мелітополь Запорізької області*

*О, Україно – яка ж ти побита,
Ще трохи, трішки потерпи,
Я ж бачу, що ти вже кров'ю вся вмита,
Не спи, матусенько, не спи.*

*Бо як прокинешся в квітах та сяйві,
Згадаєш країно, яка ти була,
Тут навіть слова стають всі зайві,
Але головне, моя ненька жива!*

*Орлова Єлизавета,
6-В клас, Мелітопольська ЗОШ №1, м. Мелітополь Запорізької області*

«Україна»

*Україна – рідний край,
Рідна мати Батьківщино,
І весела, і свободна,
Велика та й щаслива.
Хай же мир і дружба, поєднають всіх
І дзвентить дитячий безтурботний сміх.*

«Україна в серці»

Столиця мого серця – Україна!
І змалку в ньому лиш одна вона:
Така безмежна і така єдина,
Як рідна мати, як моя сім'я.

Моя країна пахне теплим хлібом
І свіжістю джерельної води,
Захопливо дивують краєвидом
Карпатські гори і густі ліси.

Під яблунево-черешневим цвітом,
Мов наречена йде до вівтаря,
Зігріта сонцем, небом оповита,
Благословенна Богом ця земля!

Так любо все, що зветься Україна, –
Я вірю тільки в світле майбуття.
Хай українська пісня всюди лине,
Нехай розтопить «крижані серця»!

«Україна»

Україна – ти для мене диво,
І звучить мелодія степів,
Весняними барвами красиво
Огортає ніжні паростки хлібів.

Я люблю її завжди і всюди:
У міському шумі, і в селі.
Бережіть свою країну, люди,
Плачте, зрадники, на чужині.

Посошко Сабріна,
8-А клас, Мелітопольська ЗОШ №1, м. Мелітополь Запорізької області

Я дуже люблю Україну
За мову її солов'їну,
За степи і лани широкі.
За народ свій гостинний,
За гімн наш красивий,
За небо наше блакитне,
За пшеницю нашу родючу,
За воїнів наших хоробрих,
За те, що Вкраїна єдина,
За те, що вона неповторна.

Бригіна Софія,
5-Б клас, Мелітопольська ЗОШ №4, м. Мелітополь Запорізької області

Ти для мене мати, в мене ти єдина,
Серденько з тобою, рідна Україно!
Ось стоїть у сукні, розпустила коси:
Це – квітучі лани, це – ранкові роси,

Не дамо нікому тебе ображати,
Та майбутнє наше підло відібрати.
Нас чекають справи – зможемо все здолати,
Будемо з любов'ю дім свій будувати.

Алафінов Дені,
5-В клас, Мелітопольська ЗОШ №4, м. Мелітополь Запорізької області

Казкова країна – моя Україна,
Калинові зорі, зелені гаї.
Безмежні простори Азовського моря
І золотом вкриті широкі лани.

Чому це так сталось, що кулі і міни,
Накреслили діри на рідній землі?!
Ми прагнемо миру і це наша сила,
Ми народились не для війни!

Теплий дощ проллється з неба,
Згинуть злоба і біда.
Це тому, що ти – найкраща!
Це тому, що ти моя!

«Україна»

Україно, моя любя,
В серці ти зі мною завжди...
Тут живуть найкращі люди,
Найдобріші на Землі.

Всі багатства, всі дарунки
Щиро розділю з тобою,
З світла й щастя візирунки
Сплетені для тебе мною...

Аромат запашних яблук,
Подих моря, смак калини,
Слово батька, пісня мами –
В серці доньки України.

«Україна в серці»

Україна, ти в серці моїм,
Ти, як мати даюча життя.
Ти завжди допоможеш мені,
Коли в серці у мене журба.

Допоможе мені твоя сила,
Твої жовті і чисті поля.

*І гаї твої жагучі та милі,
Густі терни, зелена земля!*

*Сині ріки, немов небеса,
Допоможуть в сувору годину,
Ти у серці моєму одна,
За це дякую, мила країно!*

*Попов Леонід,
9-А клас, Мелітопольська ЗОШ №4, м. Мелітополь Запорізької області*

«В моїм серці – Україна»

*В моїм серці Україна, моя Україна!
Добра, ніжна, милосердна, моя ненька рідна.
Скільки бід тобі дісталось в твоїй гіркій долі.
Плаче небо над тобою і тремтять тополі.
Розколось серце твоє на дві половини.
На одній панує горе, а була єдина!!!
Не такі страшні чужинці, і не гірше ката,
Коли самі українці – йдуть брати на брата...
Материнське серце плаче від війни і туги,
Неслухняні дитинчата...
Не стерпить наруги наша ненька – Україна.
Болісно зітхає,
Що ми, діти її рідні, добро забуваєм...
Та не зникла в нас надія!
Вірю, знаю, буде мир і злагода в країні,
Небайдужі люди.
В моїм серці – Україна!
В кожного у серці,
Наче сонечко – єдина,*

*Промінцем пролеться.
Наче річка повноводна і багата нива.
Відродиться з попелища і стане щаслива!!!
Знаю! Вірю! Мрію! Буде все у нас чудово!
Українці – добрі люди. Не порушимо слова!
В моїм серці – Україна, моя Україна!
Непохитна, нездоланна наша ненька рідна!!!*

*Деков Максим,
5-В клас, Мелітопольська ЗОШ №4, м. Мелітополь
Запорізької області*

«З Україною в серці»

*Не світить вже сонце над нами, привітне,
І небо не бачить покою.
Скажи мені, Боже, коли вже розквітне,
Земля, що пропахла війною?*

*Коли вже не буде тремтіти від болю,
Солдат молодий, ще дитина?
Він хоче додому, він хоче на волю,
Туди, де чекає родина.*

*Туди, де спокійно і крові немає,
Де тихі, беззвучні ночі.
Він так сподівається, вірить, чекає,
Побачити мамині очі.*

*Не бійся, солдат! Бажання твоє,
Постукає в родинні дверці.
І той переможе, хто вірить й живе,
Завжди, з Україною в серці!*

«Тривожні новини»

Знову тривожні чую новини.
Гинуть солдати на сході країни.
«Смерчі» стріляють, знищують села...
В чорних хустинах жінки невеселі.
Діти з очима дорослих людей...
Скільки ще буде невинних смертей?
Що там: АТО чи гібридна війна?
Чий же це задум? Чия це вина?
Брат проти брата на лінії фронту.
Мінні поля до межі горизонту.
Стогне земля від розриву снарядів.
Тишу пронизують залпи із «Градів».
Маки червоні – краплі криваві
Біля леговища й на переправі.
Під Іловайськом, Дебальцевим, Щастям...
В вічність соколики йдуть без причастя...
Праведні душі – сини України,
Ви захищаєте честь Батьківщини.
Вибір і єдність, свободу і волю,
Право на мову і сонячну долю.
Нас не загарбати й віру не вбити!
Згинуть з донецького краю бандити.
І розцвіте Україна єдина!
Хоч і тривожні сьогодні новини.

*Шептуха Ярослава,
11 клас, Мелітопольська ЗОШ №14,
м. Мелітополь Запорізької області*

*Я не забуду, чесно! Пам'ятаю...
Жахливі спогади, немов той ураган.
Сльозами миттю очі накриває,
Коли я в пам'яті пригадую майдан.
Я пам'ятаю точну їхню вроду:
Обличчя мужні, воля в кулаці.
Вони стояли за свободу –
Плечем к плечу, рука к руці.
А ще я пам'ятаю дим і порох,
Червоні спалахи вогню.
Тоді лиш влада був наш ворог –
Тілами стали ви в броню.
Я вшанувати пам'ять вашу хочу нині,
Я не забуду, чесно, обіцяю!
Як ви казали: «Слава Україні!».
«Героям слава!» – тепер я промовляю.*

*Я просто хочу остатись здесь,
Я просто хочу помолчать.
Вспомнить героев честь,
В память всех тех, кого не видать!
Вспомнить отцов наших храбрых,
Не забывает сыновей – юных солдат.
Помнить, что нет глаз тех, добрых,
И не пронзит тот чувствительный взгляд!*

*Я хочу, чтобы мы осознали:
Убивать не за что – абсурдно!
Я хочу, чтобы мы понимали:
Мы должны выстоять, как бы не трудно!*

**(ПАМЯТИ ВИКТОРА МЕНТУСА –
ВЫПУСКНИКА 2000 ГОДА ШКОЛЫ №14)**

*Кольнуло сердце мамино в груди,
Душа её кричит:
«Постой, сынок, не уходи».
А сын в ответ молчит.
Холодные уста
Застыли на лице,
Геройская душа
И воля в кулаке.
«Я всё бы отдала», –
Сквозь слёзы мама говорит.
«Лишь только бы вернуть тебя!», –
А сын в ответ молчит.
У Бога я просила,
Чтоб ты пришёл с войны,
И по ночам молила:
«Живи, сынок, живи!»
Я так люблю тебя,
И голос мой дрожит,
Ты в сердце навсегда,
А сын в ответ молчит!*

*Я помню, как ночью тихой, проснувшись
От громкого звонка,
Лишь трубки пальцами коснувшись,*

*Всё сразу поняла...
И горькая слеза
Вниз по щеке скользит.
Закрытые глаза –
Все так же сын молчит!
Солдаты – родины герои –
«Вернёмся!» – все твердят.
Но, к сожалению, бой идёт,
Снаряды всё ещё летят.
Склонившись у могилы,
Свеча в руках горит...
Удар невероятной силы –
И мать теперь молчит!*

*Жукова Олена,
9-А клас, НВК «Школа-гімназія» №3, м. Івано-Франківськ*

*У цьому місті взимку тепліше,
Серед інших – рідніше за всіх,
Це місто, де серцю миліше,
Найкраще (сказати не гріх)!*

*Тут люди, напевно, добріші,
Водночас духом тверді,
Волею за сталь міцніші,
Милосердні та бойові.*

*Згадаймо тільки Романа,
Що свідомо пішов на Майдан,
Скрізь біль, душа Богу віддана
Тільки за любові кайдан.*

*За любов до України,
Сім'ї до інших людей – кайдани,,
Тернів він болючії рани,
Не ховався серед інших грудей.*

*Чорний метелик, попів в вогні,
Тихо лягав на плече,
Хотів би Гурик сказати «ні»,
Та кров по чолі тече.*

*Не можна обрати хвилину смерті,
Та можна боротись за всіх,
Для рідного краю, для кращої долі
Всіх українських людей.*

*Двадцять перше століття,
За вікном йде війна,
Чому так зненацька,
З'явилась вона?
Обійняла Україну чорною рукою,
Чому Господь змирився з участю такою?
Чому, брате-москалю,
У мати сина відбира?
Чому, брате-москалю,
Наш люд обдира?
Жадаєш наш Крим?
Ось, на, забирай!
Після цього навіки нас, брате, залишай.
Бажаєш ще й сходу?
Ой, вибач нас, брате,*

*За цілу Україну,
Я буду стояти!
Стояти за матір, за хату, Україну,
Стояти за правду, честь і родину!
А ти, бачу, не бажасяш кінця,
Тому, лютий вороже, відвідай свинцю!
Відвідай отої козацької сили,
Зрозумій, не зламати української віри!
З наших вен точи ж бо кров,
Але до рідного не зламати любов!
Тепер дивлюсь я на вас з сірого неба,
Борись друже! За мене,
Мені більше не треба...
Пам'ятай мене, я у серці живу,
Пам'ятай й побратимів, мою другу сім'ю.
Ми боролись за тебе, за всю Україну,
Сподіваюсь, в майбутньому, я в пісні полину.
Бажаю добром вкрити все на мирній землі,
Щоб там росли діти, жили батьки і ти...*

*Україно! Моя квітуча ненько,
Мов дощ, ранять тебе кулі,
А ти сидиш собі тихенько,
Лунають вибухи – зозулі...
Зараз боляче? Я знаю...
Муки терпиш ці страшні.
Але, серденько, благаю,
Країно! Головне – живи...*

*Бажаєш миру? Хочу й я,
Не хочу очей бачити сумних,*

*Щоб надії проросло маленьке зерня,
Серед безпорадних, кривавих подій.*

*І хліб запашиий у хатах,
Стояв завжди на столі,
Та на різдвяні свята
Лунав сміх у селі.*

*Щоб навіть у сірі дощі,
Навіть в густому тумані,
Сонце сяло в душі,
Відкривало дороги незнані.*

*Ох, Україна, груди твоя в крові,
Почему ти молчишь? Громче кричи!
Глазам твоим больно, но крики немь,
Ведь много людей не пережило зими.*

*Как же близко, казалось, весна,
Но как недостижима для украицев она...
Поднялись с колен, хотели в Европу,
Никто не стремился к крови потопу...*

*Бил людей «Беркут», да, признаю,
Был Евромайдан, сейчас война, не пойму...
Россия огромная, защищать же клялась!
На горе моём без чувств нажилась!*

*Прости нас, сестра, тебя не будем любить,
Привыкла давно ты в спину нас бить,
Сижу, вспоминаю «Сотню Небесную»,
Припомнила твою я ухмылку зловестную.*

*Надо припомнить пару тысяч бойцов,
Погрустить за детей, что потеряли отцов,
В лицо ярко светит победы нам свет,
Все победили, но не встретят рассвет....*

*Мы – українці, ми будемо боротися,
За волю твёрдого серцем народу,
Страдаем в войне, как в лапах чумы,
Как много людей не пережило зимы...*

*Кирста Богдан,
11-А клас, НВК «Школа-гімназія» №3, м. Івано-Франківськ*

*Навіть якщо «зламаються» останні Прометей,
якщо сльози неба кришитимуть орхідеї
чи якщо світ не відбудують більш хоробрі Енеї,
вони все одно не відступлять від своєї ідеї.*

*Навіть якщо життя завжди кидатиме не ті ключі,
якщо мої вірші вже не слухатимуть жодні слухачі
чи якщо ангел і демон почнуть битву на чужому плечі,
вони і далі старатимуться, щоб ми добре спали вночі.*

*Бо колись серед моря даремних слів,
серед сотень фальшивих світил та світлів,
вони обрали долю України синів,
які бережуть Батьківщину від ворогів.*

*І поки я читаю свої вірші тут,
у кожного з них там є свій маршрут-
хтось не пускає до рук Неньки пуг,
а хтось свічкою освітлює церкви кут.*

*Мудрі кажуть: «Часи ще будуть складні,
і життя нам добряче пошарпає дні.
Люди стануть нестерпно мовчазні-
за них говоритимуть вірші й пісні...»*

«Різдво моєї душі...»

*Різдво моєї душі...
Душа загубилась серед артобстрілів.
Ангели щодня відлітають додому.
Їх зустрічає Ісус, який
Має скоро показатись нам немовлям,
І когось повертає на землю...
Бо незабаром же Різдво
Й утрачені душі теж мають
Його (і Його) зустріти.
А тим часом колядки переплелись у молитви.
Ті злилися із криком,
Та все це топиться у відлунні вибухів.
І якийсь солдат ще помітить,
як на небі засяє...
Але більше нічого не побачить,
Бо то виявиться заряд із «Граду».
Та настане Різдво.
Возродиться Ісус у помираючому серці
І світлом своїм зіб'є
Чорні тіні з душі.*

*Й тікатиме зі зброєю нечиста сила.
Залишаться тільки сліди
Нікому не потрібної,
Нічого не «принесшої»,
Окрім страждань, війни.*

*Сьогодні знову вона прокинеться раптово.
Так зненацька куля прошиває тіло.
Раптом судомисто почне згадувати мову.
...Кожне слово лунатиме тихо й несміло.*

*Сьогодні знову їй присниться він,
чоловік, що захищає своїми плечима
її світ – від батьківських стін
і аж до садка, в який ходить їхня дитина.*

*Сьогодні знову вона буде молитись –
жінка, яка ніколи не вірила у святих.
Почала, утікаючи від блокпостів та митниць –
тоді вона молила, поки голос чужого не стих.*

*Та сьогодні вперше вона усміхнеться
після місяців, що дарують багаторічну сивину.
Бо сьогодні нарешті з промінням сонця
вона побачить його постать – таку рідну й живу.*

«Диптих»

Дівчино, у твоїх очах стільки суму,
що буде доста цілим країнам після війни.
Дівчино, у твоїх очах стільки болю,
що вистачить на легіон жінок,
які втратили рідних їм чоловіків.

Дівчино, у твоїй постаті стільки мужності та зрілості,
а тобі ж ще навіть немає 16-ти.
І справді, інколи, як дивлюсь на тебе,
то здається, що це міраж чи галюцинація.

Бо що загубило таке тендітне створіння
серед крові й криків,
серед вогнів та руїн?

За що тобі це покарання?
За які такі гріхи?
Я справді не розумію...
поясніть хтось мені!...

Синоптики передають на цей місяць дощі.
Тепер не тільки вашим очам лити воду.
Та я читаю цю фразу у погляді твоїм:
«Краще б принесли вони мир і свободу».
Дівчинко, чуєш,
поки слова ще не перетворились на пил,
поки їх не розкинув вітер,
будь ласка, ніжна моя дівчинко, не плач.

До твоїх сліз можна прикладати рани.
Вони їх зцілять душевно,
але обпечуть фізично.
Бо твої сльози – найгірше, що може статись,
найболючіше, що може гнітити
...мене.

*Ніч приходить поволі у місто,
ніжно обіймає тебе за плечі.
Тікай краще зараз, бо потім вже пізно
буде, щоб збирати усі свої речі.*

*І ось ти стоїш, очікуєш ранку
(але хто зна, чи він буде насправді?).
Принесуть його автомати і танки
чи проспівують півні, як завжди?*

*Хоча їх стає дедалі менше...
Ну, а що? Часи зараз складні.
Цьому місту втратити когось вже далеко не вперше...
скоро, он, не стане землі.*

*Надворі вже осінь із цими дощами.
Сонце поволі випускає небокрай.
Ти збираєш всі речі, прикриваючи шрами,
і кидаєш наостанок: «Прощавай,
мій утрачений раю».*

*«Дівчинко, все буде добре», – казав я їй,
коли за вікном лунало відлуння битви.
Весь спокій, що існував на світі, я намагався залишити їй,
бо сльози її були гостріші будь-якої бритви.
Насправді цей солоний кришталь лікував рани, але не мої,
бо завжди, падаючи на руки, обпікав їх наскрізь.
«Часи зараз, – казала, – люди гинуть, міста у вогні».
І ці слова додавали до її цілунку терпкість.*

*Він немов промовляє: «Коханий,
я знаю, що скоро ти підеш або тебе заберуть.
Але хто ж цілуватиме просто в рани?
Хто ловитиме слів моїх істинну суть?»
Холодні мурахи на тілі відчуватимуть це,
тому я продовжу казати, що все буде гаразд.
А тим часом за вікном зійде сонце -
і день прийдешній остаточно змінить нас.*

*Привіт, Барвінкова, ну, як ти там?
Та сам розумію, що зовсім не просто.
Ти стоїш вся роздерта й опираєшся псам,
які страждають на воші, лють і коросту.*

*Я знаю, вони на ведмедів схожі,
а з паці їхньої жахливо смердить.
Мабуть, усе через язик їх ворожий,
який кляне тебе, Рідна, не втрачаючи мить.*

*Їхні укуси, жахливо болючі,
рвуть на Тобі білосніжну сорочку,
псують її кров'ю, безсовісні душі,
кров'ю дорогих тобі сина і дочки.*

*Кожної днини діти твої, Калинова,
діляться на розбійника покаяного та Іуду.
Мені болить, та, на жаль, це зовсім не ново,
і я не знаю, чи так довго ще буде.*

*Та поки можеш, то дай сил, Солов'їна,
стерпіти укуси цих розлючених псів.
Дай їх – і воскресне тоді Україна
серед пац ворожих, серед тьми віків.*

«З вірою в краще майбутнє України»

Моя мила, рідна Україна,
Скільки в тебе було ворогів!
Скільки синів вірних схоронила –
Мужніх і міцних захисників!
Всі вони боролися за волю,
Незалежність на своїй землі,
Мріяли весь час про кращу долю
В рідній своїй милій стороні.

Ми ж війни ніколи не хотіли,
З сусідами мирно жили.
Неначе якісь чорні сили зробили,
Щоб не було нам щастя на Землі.
У мирний час довелось воювати,
Відстоювати цілісність свою,
Упевнено на цілий світ сказати,
Що ми господарі в своїм краю.
Я вірю: сонечко до нас ще посміхнеться,
І прийде мир, і дружба на Донбас,
По Україні пісня щастя розіллється,
І світ почує ще про нас.

«Українка»

*Я маленька українка –
Київщини донька.
Душа грає, мов сопілка,
Серденько співа, мов сойка.
Заспіваю про народ –
Славний, працьовитий,
Що достойний нагород,
Може подвиги й дива творити.
Хліб зростити запашиий,
В космос полетіти,
Літак зробити швидкісний,
Пензлем чарівним шедевр створити.
Про природу неповторну,
Що дає нам силу,
Височінь неба блакитну
Таку оку милу.*

Андріяш Наталя Михайлівна,
Новоукраїнська ЗШ №6, м. Новоукраїнка Новоукраїнського району
Кіровоградської області

«Будь живим!»

Будь живим, солдате –
Тату, сину, брате! –
Наче скрикнув раптом
Твій притихлий дім.
Звечора і зрання –
Шепоти – благаання
В небеса: коханий!
Повернись живим!
Ти ж пониклі-ниці
Бачиш ти зірниці
Крізь гармат зіниці
Поглядом новим,
На полях Валгалли
Тим страшніш, чим далі.
Та в пекельних далях
Залишиш живим!
Не утрать звитягу,
Пам'ятай присягу:
Під двоцвітним стягом
Будь, як сталь, твердим,
У боях, козаче,
Виконай, одначе,
Завдання найважче:
Уцілій живим,
Світе ясночолій,
Молодий соколе,
Хай ті благоволить
Янгол-херувим!
Для сім'ї – родини
І для України
Ти ж такий – єдиний,
Рідний, будь живим!

*Швець Наталія,
11-А клас, Вільшанська ЗШ I-III ст.,
сmt Вільшанка Вільшанського району Кіровоградської області*

*Навіть, якщо все згорить і зникне,
Треба триматись і далі йти.
В душу твою радість проникне,
Вір у це щиро і просто лети,
Які б негаразди на твоєму шляху не ставали,
Ніколи не здавайся, не можна так, повір.
Всі ті, то тебе проводжали,
Не вернуться вже у твій двір,
А ті, хто з тобою роками,
Напишуть у серці указ,
Своїми теплими руками,
Зігріють в важкий для тебе час.
Любов тримає нас на світі:
Близькі, кохані, назавжди.
Про них Бог думає,
Думай про них же і ти!
Насправді зараз мільйони сердець
Чекають чогось нового,
Довести треба, що це не кінець,
Довести потрібно своєю любов'ю,
Силою ніжності і доброти,
Важливо летіти і пам'ятати,
Що потрібно вміти кохати!*

«Війна»

*Коли палають небо і земля,
І грім гримить, і гинуть діти,
Коли до серця лише крок життя,
І сльози вже нікуди подіти,
Війна – це горе, смерть, розлука, страх...
І де б це не було, в якій країні,
Як зупинити цей страшенний жах?*

«Майдан»

*Я доземно вдячна
Тим, хто ніч простояв
На Майдані, де кулі летіли,
Де гранати спецназ «роздавав».
Я цілую пораненим рани,
Гою серцем тілесний їх біль.
Розривають дзвони у храмах.
І молитва біжить звідусіль.
Виявляю я медикам шану,
Тим, хто возить їжу і тепло,
Кров побитим здає – не по плану,
А за покликом серця свого.
А до тих, хто народ свій мордує,
Хто накази злочинні дає,
Я, й мільйони зі мною, скандують:
– Відступіть, бо кара вже йде!*

«Війна»

*Війна. Вони сиділи по домівках.
Ніхто із них не знав, що уже настав.
Склонила донечка беззахисно голівку...
І раптом батько на підлогу впав.
А мати несподівано затихла, промовивши востаннє:
– Це війна...
І стало враз так тихо... тихо... тихо...
І по щоці скотилася сльоза.
Вони замовкли, назавжди, навічно.
Ніхто не вижив того дня.
Життя загасло, мов згорівши свічка...
І так померло не одне життя.
Чому, скажи? Невже і справді небо не допоможе нам?
А нам би жити! Більшого не треба!
Та як пояснити це панам?
Де ж справедливість? І за що ми винні?
Що брата панували? А тепер він зрадив нас.
Встромивши ножа у спину.
Він назавжди нам вигнанцем став.
Та врешті, ми зупинимо ці муки,
Ми вистоїмо! Разом, до кінця!
Лиш плаче Україна від розлуки, за тими,
Кого поряд вже нема.
Вона вночі прокинеться й промовить тихо:
– Йди звідси геть! Запам'ятай, віднині:
– Ти – ворог, я – твій палач!*

«Шевченко»

*Я сьогодні Шевченка читала,
Скільки мудрості в його словах!
Немов у тому часі подувала.
Шевченко – то є нашим батьком,
Він життя нам пророчив нове.
Що не вмер він, а й досі живе.
Хто є його друзі, а хто вороги,
Бачить і біди, і злети держави,
Додає нам і сили, й наснаги.
Щоб ми жили і вчилися, як треба.
Й пам'ятали, хто ми такі,
Щоб любили і землю, і небо,
Й не було в Україні війни!
Я вірю, зрозуміють і подякують люди,
І згадають про цей і той час,
І тоді нам не соромно буде
За життя, що пророчив Тарас!*

*Оніщук Юлія,
6-А клас, Вільшанська ЗШ I-III ступенів,
смт Вільшанка Вільшанського району Кіровоградської області*

*Мене звать Юлюся!
Я завзято вчуся.
Люблю танцювати,
Книжечки читати,
З братом малювати,*

Пісеньки співати!!!

*Хочу написати
Й гучно заспівати:
Про свою країну
Неньку – Україну,
Про зорю ранкову,
Про чарівне слово,
Про міста і села,
Про річки й озера!*

*Взявши в руки автомат
Стоїть на варті миру солдат.
Солдата з надією чекає мати:
«Повертайся, синку, додому, до хати».
Солдата невтомно чекає батько,
Важко йому на серці, важко.
Ще чекає його дружина,
Має втіху лише від сина.
Син татка теж дуже чекає.
Тато вернеться – точно не знає.
Сестра чекає рідного брата,
Свого захисника – солдата.
Дідусь і бабуся моляться Богу,
Щоб здобув їх онук перемогу.
Захищай свою Батьківщину, солдате,
Знай, що чекає тебе людей багато.
Повертайся додому знайомою дорогою,
Живий, здоровий і з перемогою!*

Моренко Меланія,
8-Б клас, Вільшанська ЗШ I-III ст.,
смт Вільшанка Вільшанського району Кіровоградської області

«Вільшанський край»

Село наше рідне – Вільшанська земля,
Нас доля з'єднала з тобою.
Вільшанська земля – і твоя, і моя,
І все тут знайоме до болю.
За краєм цим серце болить і тремтить.
Для мене ти в серці єдиний
Вільшанко моя – ти квітуча земля,
Ти мамина пісня тремтлива,
Ти вічна краса, ти джерельна вода,
Куточок ріки мальовничий.
І все радіє навкруги, міняється, бринить,
Співає, грає, ніжиться, росте,
Бо лиш Вільшанка так мене тривожить,
Як сонце пестить літо чарівне,
Моє дитинство золотаво-босе.

Соколенко Олександра,
8-А клас, Вільшанська ЗШ I-III ст.,
смт Вільшанка Вільшанського району Кіровоградської області

«Рідна мова»

Українська мово, наша рідна,
І на зневагу ти не гідна!
Але хто її зневажає,
Той собі лихо має!
Кожен повинен любити
Свою рідну мову,
І не можна губити

*Іншу народну мову! І ми всі дуже добре знаємо,
Яку красиву і мелодійну мову маємо!*

*Кожну хвилину, секунду
Ми хвилюємось за Вас,
Бо Ви на війні захищаєте нас.
Вам нелегко, постійно в бою –
За життя і свободу
Нашу й свою.
Вам всім серцем бажаєм
Наснаги й сили,
А Ви, обіцяйте повернутись живими!*

*Пімкіна Богдана,
7-Б клас, Вільшанська ЗШ I-III ст.,
смт Вільшанка Вільшанського району Кіровоградської області*

*Двадцять перше століття –
Цивілізований світ,
А над моєю країною
Велике прокляття висить.
Солдати – сини України
Мають в окопах сидіть,
Вони мають рідну Вкраїну
Від тої орди боронить.
Нелегка доля солдата
У цім невеликім житті,
Бо має піти він на брата,
А брат на нього піти.*

*Та ми дождемось перемоги,
Закінчуються наші тривоги,
Додому прийдуть всі солдати
І край наш буде процвітати.*

*Кондратюк Аня,
7-Б клас, Вільшанська ЗШ I-III ст.,
смт Вільшанка Вільшанського району Кіровоградської області*

*В зоні АТО важко нашим солдатам.
Все б ми зробили, щоб привіт їм сказати.
Сказати «люблю», сказати «сумую».
І я до цієї мети крокую.
Мерзнете на холоді, наші солдати,
Щоб цих нікчемних москалів подолати.
Молимося за вас, наші кохані,
Вклоняємося ми вам і вашій шані,
Повертайтесь живими, воїни наші,
І коли повернетесь, наварю я кашу.*

*Варгола Надія,
7-Б клас, Вільшанська ЗШ I-III ст.,
смт Вільшанка Вільшанського району Кіровоградської області*

*Солдате! Я дякую тобі за добре серце,
Що захищаєш Україну ти собою.
Що не боїшся жорстокої ти смерті,
А прагнеш нам полежити життя.*

*Я прагну жити в мирі,
У незалежній Україні.
Щоб мама нас до школи проводжала,
І поцілунок нам свій дарувала.
Щоб тато повернувся із війни,
Щасливий і здоровий – як завжди.*

*Дегтярьов Максим,
7-Б клас, Вільшанська ЗШ І-ІІІ ст.,
смт Вільшанка Вільшанського району Кіровоградської області*

*Солдате, мій друже,
Пишу я тобі
І лист хай підтримкою буде.
Пишаюсь тобою, наш захисник,
Твій подвиг ніхто не забуде.
Могутній воїне АТО!
Тебе ми щиро любим.
І навіть в той складний момент
З тобою поруч будемо.
Нехай мирне сонце над нами сія,
Щасливі хай всі будуть люди!
Нехай усміхнеться родина твоя,
Здоров'я і мир будуть всюди!*

Козакова Карина,
9-А клас, ЗОШ І-ІІІ ст. №4,
м. Лисичанськ Луганської області

«Колиска душі»

Мій рідний край, тобі присвячую вірші,
Мій рідний край, ти наче зірка вечорова.
Люблю тебе до болю у душі
За твою вічну й неповторну мову.

За сонце, що здіймаєш в небесах,
За місяць, що зорить в нічному небі.
І зачаровує до сліз твоя краса,
Бо світ цей я пізнала з тебе.

Бо не погаснуть в серці ті слова,
Які звеличують прекрасну мову,
Вона зорить, палає і співає
І зачаровує нам душі знову.

Мій рідний край, ти – батьківський поріг,
Ти – білокрилий птах у синім небі.
Де б не була я, від усіх доріг
Я повернусь, я знов прийду до тебе.

Коли навколо жах і біль,
Коли річки наповнені сльозами,
Ти йдеш по вижженій землі,
Траві попаленій врагами.

І не важливо, де твої думки,
За горизонтом рідної країни,
За обрієм, де люди молоді
Складають голови за тебе і за мене.

Але горить у нас в серцях
Єдина мрія, чиста мрія!
У душах щире почуття –
Любов до рідної України.

Костюк Михайло,
8-А клас, ЗОШ I-III ст., №4, м. Лисичанськ Луганської області

«Мій рідний край»

Мій рідний край – це таємниця.
Просте і рідне все кругом –
Стара бабусина криниця,
Бузок і вишня під вікном.

Не бачив я країн багато,
І за кордон не їздив теж,
Та знаю я, що рідна хата
Гарніша всіх високих веж.

*Наш край – це степ і синє небо,
І терикони, і лани.
Наш край – частина України,
А ми дочки її й сини.*

*Країн не бачив я багато –
Мені миліше рідний край.
Казали мій дідусь і тато:
«Свій край люби і захищай!»*

*Бервінова Олександра,
8-Б клас, ЗОШ I-III ст., №4,
м. Лисичанськ Луганської області*

«З країною в серці»

*Я народилася в країні –
В країні мрії і надій.
Країна зветься Україною,
Мені так зручно жити в ній.
Зростаю я в країні щастя –
Країні щастя для людей,
Які з турботою й любов'ю
Зростають разом саме в ній.
Любити серцем цю країну,
Любити наче немовля,
Яке для матері єдине,
Так і єдина ти одна,
Кохана, рідна Україна!*

Шимко Владислав, 4-А клас, ЗОШ І-ІІІ ст., №4,
м. Лисичанськ Луганської області

«Моя Батьківщина»

Любити свій край...
Що значить це для мене,
Для хлопчика, якого ще малого
Писати слово «мама» й «Батьківщина»
Навчила перша вчителька моя?

Іде війна нікому не потрібна,
За вільну Україну гинуть її сини.
Солдати! Вірні ви своїй Вітчизні,
Вам честь і слава, шана і хвала.
Я – українець,
Тим пишаюсь я, хоч ще маленький,
Та впевнено вже знаю я –
Розквітне пишним цвітом Україна,
Засяє у віках велична і свята!

Шульга Орина,
7-Б клас, ЗОШ І-ІІІ ст., №4, м. Лисичанськ Луганської області

«Ми любим свою країну»

Ми любим свою країну!
Ну як не любити її!
В серці народу вона єдина,
Вільна і неділима!
З широкими степами,
З квітучими садами,
З повноводними річками.

*А головне – славою багата.
Історії своєї не забути,
В майбутнє вірним кроком йди,
Моя єдина, рідна Україна!*

*Катерина Козут,
6-Б клас, Кременська школа-гімназія, м. Кременна Луганської області*

«Послухай, Україно!»

*Послухай, Україно,
Не падай на коліна,
І та дівчина,
Що у вишиванці ходила.
І блакитне є небо,
Золоті є поля.
Послухай, Україно,
Це ти і це я.*

*Сергій Вознюк,
7-А клас, Кременська школа-гімназія, м. Кременна Луганської області*

«Ішла дівчина по полю»

*Ішла дівчина по полю
Та й думала про свою долю.
То була наша Батьківщина,
Яка зветься ненька-Україна.
Україна – край гарної природи,
Україна – колиска письменників і патріотів.
Як тільки чуєш слова: верба та калина,
То одразу розумієш, яка красива Україна.
Наша Батьківщина – це край, де дівчата плетуть віночки,*

*А хлопці носять вишиті сорочки.
Україна не загине,
Поки над ланами Гімн України лине.
Тож ми не будемо відпочивати,
Коли страждає наша Україна – наша мати.*

Варвара Кабаргіна,

9-Б клас, Кремінська школа-гімназія, м. Кремінна Луганської області

«Немає, мабуть, гіршого, ніж зрада...»

*Немає, мабуть, більшого, ніж зрада
Свої Батьківщини, рідних, близьких.
Що мало б стати найважливішим сенсом та віднині,
На жаль, не виникає теплих почуттів...
Чого ж ми так змінилися, поскаженіли,
Ненавидимо побратима та свою
Єдину неподільну Україну,
Таку маленьку, щиру й молоду.
Навіщо кривдимо її та ображаєм?
Вона ж не винувата, що тепер
В житті лиш гроші – означає влада,
А почуття... (на жаль, забули ми про це).
Я хочу, щоб всі люди на планеті
Були щасливі, дружні й головне –
Любили Батьківщину й патріотом
Дитина не соромилась назвать себе.
Любімо і шануймо Україну,
Її слава хай повз роки не прнойде!
Кажу; «Спасибі» я незламним батальйонам,
Я дякую, що в мирі і свободі
Ми живемо.*

«Дружні народи»

Багато держав, що знаходяться поруч,
Не мають єдиних традицій і мов.
Та тільки послухай славетний їх лозунг –
Це злагода, дружба, мир і любов.
Під лагідним сонцем і небом блакитним
Я руку подам крізь степи і моря
Тому, в кого радістю серце зігріте,
А злидням й невірності місця нема.
Ми дружні народи, і тому цікаво,
Про що говорять, читають, співають,
Як свято святкують, які мають страви,
Чому дітлахів й свою молодь навчають.
Вітчизна теж прийде у дружні хороводи,
А я їм з повагою низько вклонюсь.
Ім'я нездоланного храму народів
Так гордо звучить: ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СОЮЗ.

«Мій рідний край»

Іду по стежці я між велетнів-дерев,
Милуюсь надзвичайною красою.
Ніхто ніколи не перекладе,
Про що вони говорять між собою.
Ось швидко грайливий струмок витіка,
Аж пісня лунає весела.
Це з нього почнеться велика ріка,
Утворяться тихі озера.
Дивлюся, а качка малих каченят
Уміло пірнати навчає.
Тут білочка
Дбає про рідних білчат,
Грибочки і шишки збирає.
Бобер житло цікаво майстрував,
Він своє діло добре знає.
А промінь сонця на гіллі вужа ласкав,
Бо цей дивак теплу погоду любить.
Веде мене доріжка на лани,
Де всюди квіти запашині, трави шовкові,
Де веселки різні кольори
З'єднують неба і землі простори.
День мине, почнуть зорі світити,
А я досі милуюсь, і знай:
Не можливо його не любити –
Найрідніший єдиний мій край!

«Зойк душі»

Всі пишуть про Україну та війну,
Але ніхто не пише: почалась вона чому!
Чому вмирають люди,
Чому хати дрижать,
Чому якісь там нелюди
Життям людським не дорожать?!
Чому вбивають молодих,
Таких струнких і юних,
Чому посилають воювати
Тих, кому скоро скажуть «тато»?
Чому плачуть жінки, вмиваючись сльозами?
Чому країна розривається бойовими грозами?
Чому так плаче мати, чекаючи вечорами?
Чому не можемо ми жити мирно?
Чому кожні сто років страждаємо повторно?
Чому пишу зараз про це?
Бо ніє, плаче серце
Про те, що робиться в країні,
У нашій неньці Україні!
Навіщо ця потрібна зброя?
Щоб зробити з іншого героя?
А ви знаєте, як люди гинули?
Краще б ви нас зовсім обминули!
От скажіть, чим ми вам заважаємо?
Тим, що гарне вугілля маємо?
Так ми ж українці – славний народ!
Ми не ставили вам перикод!
Домовтесь, приїдьте, купіть!

*Мати вас хлібом-сіллю зустрине –
Не хочемо ми з вами воювати,
Не хочемо жити «під градами»!!!
Хочемо жити у вільній країні!
Слава Україні!*

Лідія Щолок,

учитель Кременської школи-гімназії, м. Кременна Луганської області

«І знов над Україною весна»

*І знов над Україною весна
Розправила міцні потужні крила.
На них колись ім'я нам принесла,
Яке не зміло забуття шалена хвиля.
Його слова – це біль незгойних ран,
Його слова – молитва за Вакраїну.
Його слова – це ліки від оман,
Що очищують душі, наче злива.
Хто скаже, що не модний він поет?
Що був хоч раз нечесним перед людом?
Що Україна і Шевечнко – не тандем?
Хто скаже, що про нього ми забудем?
Він серцем України був і є,
Він совість нації, що української зветься,
Його могутня сила нам дає
Той шанс, що тільки раз в житті дається.
Нам, українцям, випало за честь
Такого генія подарувати світу,
Ми є народ, в якого гідність єсть.
Козацького ми роду славні діти.*

*І знов над Україною весна
Розправила міцні, потужні крила.
На них колись ім'я нам принесла,
Яке не змило забуття шалена хвиля.*

«Я повернусь...»

*Я повернусь до тебе, нене,
У снах нічних прийду до тебе,
Пташиним співом озовуся,
Рікой-водою розілллюся.
Я повернусь до тебе, тату,
Тополею стану коло хати,
Дощем впаду на землю спраглу,
Бо щастя я для неї прагну.
Я повернусь до тебе, брате,
Не встигнеш ти дорослим стати,
Навчу всього, що сам я вмю,
Я обіцяю: не загину.
Я повернусь до тебе, люба,
Хай серце твоє кине туга,
Промінням сонячним торкнуся.
Я обіцяю: поверну...*



Тарас Шевченко – наше слово в пісні,
Його «Кобзар» – це Книга серед Книг.
І народившись у селянській хаті тісній,
На весь світ прославити він Україну зміг.
Він не таким був, як усі навколо,
Про це ще його батько помічав,
Тому віддав дитину, щоб ходила в школу.
Щоби Тарас Псалтир, Скворороду вивчав.
Важка поетові судилась доля:
Сирітство раннє та неволя,
Заслання і самотність на чужині...
А серце тут, на Україні.
Палким було його натхненне слово.
І пензлем так чудово володів,
А душу мав вразливу, справедливу,
Тому моя душа в полоні його слів.
Я матері-кріпачці співчуваю,
Яка свою дитину сповивала,
І хлопчику, що як ягнята пас,
Свої сльозинки він звернув до нас.
До дівчини-сирітки милосердя
Мене вражає до самого серця.
Милуюся садком вишневим
І хатою з родиною коло неї.
Таким сьогодні бачу я Шевченка,
Його слова завжди в моїй душі.
Поете, донеси свої думки до мого серця
І світ збагнути цей допоможі.



*Тарас Шевченко – це поет народний,
Талант його вкорінений, природний.
Усі думки та пісні про Україну,
Його душа лише до неї лине.
Свій край любив, його боготворив,
Заслання в Кос-Аралі пережив,
Він свій «Кобзар» нам як зразок створив –
Для всього світу українське він відкрив.
З дитинства Тараса Шевченка розуміти починаємо,
Разом із ним чарівний світ поезії розкриваємо.
Згадайте: «Садок вишневий коло хати».
Слова, які ніхто не хоче забувати.
Читаючи «Мені тринадцятий минало»,
Я розмірковую чимало:
Я хлопчику малому співчувала,
Про те, як сиротою бути, пізнавала.
Замислившись над «Заповітом»,
Я міркувала про справедливість в цьому світі:
Якщо поета згадає дев'ятикласник пересічний –
То разом з кожним українцем митець і буде вічний.
Хвилюючі рядки про Катерину
Осмислювати можна без упину,
Козацька минушина зачаровує нас –
«Іван Підкова», «Гамалія»...
Втім, згадаймо про «Кавказ».
Стражденна Україна і Кавказ....
Боротися Шевченко всіх навчає нас.
Легких шляхів він нам не обіцяв,
А вчитися, читати закликав.
Історію свою і шанувати, і берегти,
І не звертати зі своїй нуті.
Дивитися в майбутнє, себе поважати,*

*І як народ міцніти та зростати.
Якщо запам'ятаймо ми слова пророка,
Що в єдності й свободі сила та дорога,
Тоді і будемо ми вічні: ти та я,
Шевченко та Вітчизна вся моя!*

*Шаповал Валерія,
10-Б клас, Марківська гімназія, смт Марківка Марківського району
Луганської області*

*Україна! Скільки в цьому слові?
Гори, ріки, степи і поля.
Батьківщина! Лани неозорі!
Наче Богом ця дарована земля!*

*Синє небо, ясне сонце,
А під ними з житечком поля,
Заглядає промінь у віконце,
Україна – це моя земля!*

*Тут народилася я, моя родина,
Соловейко тут співа пісні.
Україна – це сім'я єдина!
Будь ми дорослі, чи малі!*

*Неозора і простора,
Сильна й вільна матінка-земля,
Знає кожен, все те, що довкола,
Україна – це любов моя!*

*Гриценко Тетяна,
група №309, Новоайдарський професійний аграрний ліцей, смт
Новоайдар Новоайдарського району Луганської області*

*От войны ми устали.
Нам хочется жить.
Нам хочется просто
В лицей ходить.
Там с друзьями своими
Учиться, трудиться.
И на праздниках общих
Всем от души веселиться.
Ми надеемся очень,
Что скоро опять
Мы забудем о взрывах,
Будем петь и мечтать!*

*Артюнов Максим,
група №210, Новоайдарський професійний аграрний ліцей, смт
Новоайдар Новоайдарського району Луганської області*

«Війна»

*Війна – то річ страшна.
То терть і сльози,
Це – біда!
Це – запах диму,
Гул гармат,
Це – міни в полі
І солдат,
Який наш спокій береже.
Хай Бог його теж збереже!*

«Детская мечта»

*Иногда так бывает:
Закроешь глаза...
И представить, что это –
Все неправда, слова.
Нет войны.
И в глазах
Не застынет слеза,
И глядят на тебя
С улыбкой глаза.
Прекратились бои,
Стихли взрывы вдали,
Лучик солнца сквозь дым
Свет несет до земли.
Иногда так бывает...
Но в реальность опять
Возвращают нас снова
Взрывы мин и гранат.*

Торшина Тетяна,
група №206, Новоайдарський професійний аграрний ліцей, смт
Новоайдар Новоайдарського району Луганської області

«Про війну»

Чому війна така жорстока?
Чому закрила небо синьооке?
Чому руйнує душі і будинки,
І раниє серце малої дитинки?
Чому солдати йдуть у небуття,
За нас віддаючи свої життя!
Мій Боже, я звертаюся до тебе!
Зроби, щоб прояснилось чорне небо!
Зроби, щоб усміхнулись очі сині,
Щоб мир запанував на Україні!

Дудік Вікторія,
учениця 10 класу, школа-інтернат №100 для сліпих дітей, м. Львів

«О, Україно»

О, рідна ненько, Україно,
Тебе у нас єдину маєм,
Перед тобою, Батьківщино,
В поклоні голову схиляєм,
Тобі скоряємося вірно,
Життя за тебе віддаємо,
Тебе відстоюємо в війнах,
За тебе до кінця ідемо.
Для тебе, рідна Батьківщино,

*Ми віддаємо дух останній,
Несемо, терплячі й покірно,
Тортури й дикі катування.
За твою честь, свободу й волю
Боротися не перестанем,
Однак, стерпівши муки болю,
Міцнішими лише ми станем.
За тебе будем воювати,
молитися у пильнім зорі,
І до кінця в руках тримати
Поля та небо неозорі.
Почуй на, наша Батьківщино,
Ми українці, твої діти,
Ми віддамо усе, єдина,
Щоб вільною тебе зробити.*

«Солдат»

*Війна сльозами землю омиває,
Прозорі краплі падають дощем...
Самотня мати зболено ридає,
І в'яне на очах із кожним днем.
Вона уклінно Господа просила,
Щоб син додому повернувсь живим,
Однак війна життя його скосила,
І залишила тільки сірий дим.
Вона благала Господа щоночі,
Щоб сина не поранила війна,
Та замість щастя – виплакані очі,
А замість сина – цинкова труна.
Він воював за власну Батьківщину,
Народу гідність, право захищав,*

*Боровся за Відчизну до загину,
В бою усе життя своє віддав.
Виборював майбутню її долю,
Страждав від куль, від градів і від стріл,
Та впав, немов осінній лист додолу,
Утративши вогонь останніх сил.
А скільки ще в бою таких солдатів,
Жорстоко гинуть від катівських рук,
І падають під кулі автоматів,
І потерпають від нещадних мук,
І йдуть у бій, на захист Батьківщини,
Й заради неї віддають життя,
Хоч знають – не вернутись їм живими,
Та серце щиро вірить в вороття.
За вільну, сильну і міцну державу,
Великий родовідний оберіг,
Щоб кожен жив по совісті й по праву,
І рідну землю, як святе беріг.
Тож дай здоров'я, Боже, нам і сили,
Щоб ми могли державу боронить,
Щоб вороги нарешті відступили
Й настала у житті щаслива мить!*

Білик Назар,
учень 9 класу, ЗОШ І–ІІ ст.,
с. Пристань Сокальського району Львівської області

Нависли хмари над нашим рідним краєм.
Згасають дні холодні, мов льоди.
І я вже, Боже, навіть і не знаю,
За що лиха всім доля нам така, скажи?

О, Матір Божа, я Тебе благаю,
Дай розуму хоч трішки ворогам,
А нам усім – сил це пережити і
Дати відсіч лютим москалям.

Полита рясно кров'ю вже земля.
Скажіть, як можна далі жити,
Коли хоронять мами немовлят,
Коли без тата плачуть діти?!

Триває ніч холодна і кривава,
Війна по селах і містах іде.
Героям України – Слава, Слава!
І перемога все-таки буде.

А ми живем і будем жити, люди!
В краю моїм співатимуть пісні.
І буде мир, і злагода в нас буде
На Богом даній нам землі.

*Курка Христина,
учениця 6 класу, ЗОШ І–ІІ ст., с. Пристань Сокальського району
Львівської області*

*Осінь! Листя опадає,
Птахи відлітають.
Тільки наші вороги
Щось не відступають.*

*Сірі хмари небо вкрили,
Тумани нависли.
Десь там мати молодая
Гойдає колиску.*

*Запалить в хаті свічку,
«Отче наш» читає.
І крізь шибку з даліни
Милого чекає.*

*За Україну, рідну неньку
Бореться коханий,
Аби краща доля була
Для його родини.
Щоб щастя панувало
В нашій Україні.*

*Касперська Ольга,
учениця 7 класу, ЗОШ І–ІІ ст., с. Пристань Сокальського району
Львівської області*

«Україна моя»

*Живу в Україні, навколо краса.
Аж раптом в новинах я чую «Війна».
Агресор-Росія на схід завітала,
Усіх повалила, під кулі загнала.
Але наш народ ні під ким не ходив,
Він ворога стримав, хоч кров і пролив.
Я вірю, я знаю, настане пора,
Коли буде мир, Україно моя!*

*Горяча Ірина,
5–В клас, НВК «Школа-ліцей «Оріяна», м. Львів*

«Війна на українських землях»

*В Україні чорний час,
Війна прийшла до нас в Донбас.
На сході там солдати гинуть,
Розриви мін до серця линуть.*

*Нам цей агресор не страшний,
Ми віру маєм в день ясний.
Коли відступить ворог лютий,
То буде нам вітер попутній.*

*І Бог стоїть за нас горою,
І не віддасть нас вже нікому.
Там воїни в АТО воюють,
А діти Божі голодують.*

*Ми віримо, що час настане
І Україна НАША стане!*

*Хацко Оленка,
5-А клас, СЗШ №92, м. Львів*

*Люба Україно, чом ти так страждаєси?
Чом на тебе вішають кайдани важкі?
За що так мордують оті москалі?*

*Невже через пшеничку, яку зродила ти,
Через лани широкі, гори та степи,
Через красу дівочу та вроду неземну,
І силу парубочу, і людську доброту.*

*Вони хочуть убити і знищити усе.
Та ми станем на захист, бо любимо тебе.
Ми будемо боротись до самого кінця.
Здобудем незалежність!
Молімось до Отця.*

*Пурська Христинка,
6-В клас, СЗШ №92, м. Львів*

«Україна»

*Україно, моя ненько!
Я люблю тебе, рідненька.
Віру в серці збережу.
Україну я люблю!*

*Тебе, Вітчизно, ніколи не покину.
Як треба буде, то за тебе згину!
Твій Прапор і Герб, як скарб збережу.
Тебе, Україно, я дуже люблю.*

*І хоч війна уже іде,
На сході точаться бої,
А над могилами героїв
Співають-плачуть солов'ї.*

*Ми будемо її любити,
Плекати будем повсякчас.
Турботливо оберігати
Вона ж бо мати для всіх нас.*

*Леденчук Марія,
лаборант Щербанівської ЗОШ І–ІІІ ст. ім. М. М. Рябошапки,
с. Щербані Вознесенського району Миколаївської області*

« Сину-захиснику »

Синочку мій!

*Коли ти був маленьким,
Натішитись тобою не могли.
Мов соловейко в лісі щебетав,
Складав свої найпершії склади.
Проїшли роки...*

*І школу ти закінчив,
І рік в Десні ти відслужив.
Додому повернувся мужнім, сильним.
За рік ти подорослішати встиг.
В Україні стало неспокійно,
Сусід-агресор на нашу землю завітав.
Спочатку Крим собі залишив,
А потім й Схід до рук своїх прибрав.
І всі солдати нашої країни,
Щоб панував і мир, і спокій в нас,
Пішли на захист України,
Взявши в свої руки автомат.
Я знаю, як тобі нелегко воювати,
Відчути страх той, що несуть нам вороги.
В нерівному бою товаришів втрачати,
Прощатися із ними назавжди.
Мій дорогенький сину, знай!
Ми гордимось тобою,
Що виріс мужнім і хоробрим в нас.
І повертайсь скоріше ти додому,
На тебе ми чекаємо весь час.*

Базюк Ольга,
учениця 9 класу, ЗОШ I–III ст.,
с. Малий Бакай Решетилівського району Полтавської області

«Україно, моя Україно!»

Україно, моя Україно,
Ти для мене, як небосхил.
Ти для мене – завжди єдина,
Ти – праматір моїх батьків.

Ти зростила мене, країно,
Ти навчила мене кохать.
Я для тебе – завжди дитина,
Буду про це пам'ятать.

І якщо мене злая доля
Розлучить з тобою колись,
Пташкою хай моя воля
Рине у синюю вись.

Навіть, якщо не вернуся
На Батьківщину свою.
Кожного ранку молюся
За щастя у ріднім краю.

Навіть, коли я почую
В лісі чужім солов'я,
Серцем своїм я відчую
Смуток, країно моя.

Ти для мене – єдина,
Одна Батьківщина на світ.
Земле моя, Україно,
Ти житимеш тисячі літ!

«Синє небо накрила війна»

*Синє небо накрила війна,
На Донбасі палають вогні.
Чи є тут наша вина?
Не зрозуміло мені...
Нащо це все, навіщо ця кров,
Яку не відмити віками?
Чому на землі не панує любов,
А могили вкриті вінками?*

*Чому гинуть люди на клятій війні?!
А хлопцям стріляють у груди?
Чому не скінченні криваві ці дні,
І стрілянина повсюди?*

*Не знаю чому, навіщо все це?
Не розумію для чого...
Чому кров солдатів рікою тече?
Чому ми не віримо в Бога?!*

*Коваленко Ігор Олександрович,
учитель ЗОШ І–ІІІ ст., с. Малий Бакаї Решетилівського району
Полтавської області*

«Більше ніж символ»

*В моєму серці синьо-жовтий стяг –
Святина української держави.
Мільйони з ним рушали до звитяг,*

За рідну землю, не заради слави.

*Переплелися синьо-жовті кольори,
Закодувавши в собі ген свободи.
Гордо піднімем прапор догори,
Замайорить душа народу.*

*Це наша гордість, хоч нелегкий шлях
Все з гідністю зумієм подолати.
Бо прапор біля серця у боях -
Той оберіг, що освятила мати.*

*Це наша сила, разом – до кінця,
Сміливість наша, віра і надія,
Воли вогонь, який горить в серцях
І крок за кроком, що ідем до мрії...*

*Більше ніж символ, він у нас в душі,
Ми пронесли його віками.
Хоч поважаєм прапори й чужі,
Та синьо-жовтий – поряд. В серці. З нами!..*

«За чорним обрієм мольберта»

*Малює десь художник синє небо
Он світлий обрій, сонечко ясне,
Ще сад вишневий зобразити треба,
Яскраві фарби пензель не мине.*

*Та сталася біда – нестримні руки
Палітру забруднили й чорна туш.
Почали вимальовуватись муки
І силуети тисячу бієнних душ.*

*Червоні краплі на родючу ниву
Снарядами упали з висоти.
Це кров синів... Війна почала зливу
У зашморг взявши крила доброти.*

*І далі вимальовує картину
Уже лихого автора рука
Він стерти, знищить хоче Україну,
Лиш звідки підла задумка така?...*

*Браковане мистецтво проглядалось,
Ще на полотнах, де був морський бриз.
А потім і того уже не стало,
Затерли й Крим, мабуть то чийсь каприз..*

*Тепер і Схід, Донбаські терекони,
Залити простір хоче чорна туш,
Плювати пензель хоче на закони,
На фоні ж там – ще сотні тисяч душ.*

*Коли ескіз картини малювали:
Там сміх дитячий, неба височінь,
Та з вами ми ніколи не гадали,
Що жах наводить велич цих творінь.*

*Нам треба брати пензель в свої руки
І разом лиш мистецтво це творить.
Лише гуртом ми замалюєм муки.
Лише в єднанні Україна буде жити.*

Коваль Олександр,
учень Вороньківського НВК, с. Вороньки Чорнухинського району
Полтавської області

«Моя країна – Україна»

Моя країна – Україна.
Я нею змалечку горджусь.
Мій рідний край – чарівна Полтавщина
До неї серцем я горнусь.
Лани пшеничні, сині далі,
Полтавський край – чарівна сторона,
Тут пісня Чураївни прозвучала,
Козацька шабля волю принесла.
І звідси у світи далекі
Летіла мудрість з вуст Сковороди.
Сюди щороку повертаються лелеки
На крилах щастя несучи.
Ця сторона таланти відкриває,
Дарує світу нові імена.
Тут справжній український дух витає,
На серці в кожного – весна.
Горджусь тобою я, полтавський краю,
І відкриваю істини щодня.
Тут я живу, навчаюся, зростаю,
Тут рідний дім, моїх батьків земля.

*Рубцов Володимир,
учень Вороньківського НВК, с. Вороньки Чорнухинського району
Полтавської області*

*У білопіннім мареві садів,
У пахощах любистку і барвінку
Стоїть село в долині край ріки,
Немов в вінку усміхнена вкраїнка.*

*Моє село... Лелека на стовпі,
Криниця – де вода джерельно чиста
Й сусіди добрі, чесні трударі
І пісня матері задумливо врочиста.*

*Моя земля, мій отчий край,
Политий потом, скроплений сльозами,
Куди б мене стежина не вела
Та я з тобою, краю мій коханий.*

*Ви, найрідніші в світі Вороньки,
Що пахнете дощами і хлібами,
Антонівками стиглими в саду
І славитеся добрими ділами.*

*Я бачу вас крізь глибину століть,
В майбутнє зазираю
І вірю, що вам вічно жить,
Ростить дітей і славитись піснями.*

*Перелай Оксана,
учениця Вороньківського НВК, с. Вороньки Чорнухинського району
Полтавської області*

*Там, де тиха Многа котить хвилі,
Шепче лозам казку верболіз,
Бусол гордо ходить по долині
І співає ремез в осоці.
Тихо, срібно плюскає водиця,
Пліточка маленька проплива,
А стара і древня Многа
Згадує, коли вона повноводна, горда, величава
Гнала «чайки» до Дніпра.
А тепер минула давня слава,
Залишилась річечка мала.
Та для нас вона у світі наймиліша,
Бо це – рідний край, моя земля.
Тут травинка і пташинка кожна
Голосом до мене промовля:
«Збережіть усе це люди
Для нових прийдешніх поколінь.
І тоді вас пам'ятати будуть
Й шануватимуть у рідній стороні».*

*Петренко Юля,
учениця Вороньківського НВК, с. Вороньки Чорнухинського району
Полтавської області*

*Небо мирне над нами було,
Сонце ласкаве промінчиком грало,*

*Жито в полях колосилось, жило,
Небо веселками нам усміхалось.
Хмара з Росії чорна прийшла –
Горе і сльози на Схід принесла.
Ноги ворожі волошки стоптали,
Градами села й міста зруйнували...
Люди, скажіть: «Як же далі нам жити?
Як зупинити усі руйнування?
Як припинити людські всі страждання?»
Хочем, щоб сонце знову сіяло,
Лице материнське усмішкою грало,
Батьки молоді дітей обіймали,
Зброї ніколи в руки не брали.*

*Ми голови схиляємо перед тобою,
Життя своє ти за людей віддав.
Героєм став для нашого народу,
Бо волю України захищав.
Хотів ти в мирі й щасті жити,
Дітей своїх всіх чесними ростити,
Над головою мирне небо мати,
Щоб люди всі спокійно могли спати.
Спасибі, воїне! Спасибі, батьку й сину,
За нашу незалежну Україну!*

Глушенко Анна,
9-А клас, Козельщинська ЗОШ І–ІІІ ст., смт Козельщина
Козельщинського району Полтавської області

«Я не знаю війни»

*Я не знаю війни,
Та ровесники знають з Донбасу.
Я не знала країни,
Що наповнена болем журби.
Я не знаю, що буде
Завтра в нашій державі прекрасній.
Я не знаю, що може
Бути гірше й страшніше війни.
Та я знаю напевно,
Що її все одно ми поборем
І що хлопці змушнілі
Всі повернуться з пекла війни.
Знаю точно – не зможем
Біль страшний цей забути і горе,
Та країна розквітне
І її будуть жити сини.*

Торська Ольга,
11-Б клас, Козельщинська ЗОШ І–ІІІ ст., смт Козельщина
Козельщинського району Полтавської області

«Ні, не вмре ще наша Україна!»

Неспокою, ведеш ти знов мене
До сіл і міст, до гомінких майданів.
Твоє, Вкраїно, сонце осяйне
Зове до рік, до голубих лиманів.
О, Україно, на твоїх полях
Кісток ворожих полягло немало,
Та захлинеться кров'ю у степах
Російська ворожа навала.
Знущаються свої й чужі пани
І кидають синів твоїх у смерть.
На тебе пута одягли вони,
Щоб впала ти у круговерть.
Але «Небесна сотня» полинула у височінь,
Щоб ми не мали права забувати
Про честь і гідність, про братерство,
волю й єдність.
Це має бути наш дороговказ
У вирі розбрату, війни й отрути.
Ні, не вмреш ти ще, Україно!
Для вільного народу
Колись зоря займеться світова...



Ти нам землю подарила
Україна наша мила,
І гори Карпати,
Це – ти наша мати.
Діброви і поля –
Це все наші жнива,
Річечка бурхлива –
Україна бережлива,
Село українське
І мова така ж.
Україну захищати мушу
Покладу за неї душу.
Не цурайтесь Батьківщини
Нашої неньки України
Вона у нас єдина –
Наша славна Україна.

«Майдан»

Може кажу щось не так,
Але було це ось так.
На майдані люди стояли
Та потихеньку їх убивали.
Була уже і сотня.
Пишу я про війну очима дитини
Закривавлені картини.

*Це все лячно та страшно мені,
Але я повстану і буду стояти
Нікого в країну не буду пускати.
Україна – наша сила
Ти нас взяла і захистила.*

*Лашко Анастасія,
учениця Козельщинської ЗОШ –III ст., смт Козельщина Козельщинського
району Полтавської області*

«Присвячую подіям сьогодні»

*Летить... Летить душа
Над полем рідної землі.
Скажи, за що нам така доля?
Ми ж хочем волі,
Просто волі й миру на землі...
А псевдопатріоти державу топчуть,
Правдою торгують,
Свої жадібності завжди голос чують!
Та ні,.. держава не їхня,
Ті «патріоти» – ніхто...
Здається, нема майбуття,
Не видно його за річками пролитої крові,
За слізьми матерів,
Що не дочекались героїв своїх
Із поля бою...
Ми брати та сестри всі ...
Колись... колись були.
Ділили навпіл все,
Казали правду, дивлячись у вічі.*

*Вірили у Бога... Єдиного Бога... Колись.
А зараз в державі братовбивча війна триває!
Спустошені села, зруйновані гнізда лелек,
Стоять похилившись хатки невеселі,
А долі людські навіки кудись розбрелись.
Російський народе, прошу – схаменися!
Війна ця не варта й мізинця малого.
Не буде переможених, не буде й переможців:
Багато життів молодих загубилось так марно,
Багато зламалось дитячих сердець,
Багато лиха, сліз і крові пролито на нашій,
не чужій землі!
Брати та сестри мого народу,
Станьмо душею держави,
Повернімо Україні свободу!*

«Senseless War»*

Безглузда війна, чого тобі треба?
Невже ти не сита по горло людьми?
Чому відбираєш надію народу?
Чому проливаєш ти ріки біди?
Занурившись в душі слабких,
ти палаєш.

Ти прагнеш розрушити все навкруги?
Чому і навіщо, – тебе я питаю –
Навіщо ти губиш людей молодих?
Чому ти на них одягаєш кайдани,
З собою у вічність велиш їм іти?
Чому ти жорстока така й неблаганна?
Чому ти не можеш так просто піти?
Чого тобі треба, пропаснице лиха?
Облиш нас на віки,
У вічність піди!
Благаю й молю я:
Відійди...

* Безглузда війна (англ.)

*Завалій Станіслав,
5 клас, Попівський НВК, с. Попівка
Великописарівського району Сумської області*

«Прапор України»

*А прапор знаєте який
У нашої країни?
Це лан пшениці золотий
І небо солов'їне.
Я ним пишаюся завжди,
І буду вірним сином.
Своєї любої землі –
Моєї України.*

*Хащина Богдана,
8 клас, Рябинівська ЗОШ І–ІІІ ст.,
с. Рябина Великописарівського району Сумської області*

«Рідний край»

*Іду я і бачу навколо
Зелені луги і ліси,
Ген річечка в'ється у полі,
Жита колосяться рясні.
А он недалечко, у гаї,
Де пісню співа соловей,
Зозуля кує на калині
У затінку тихих алей.*

Моїсєнко Артем,
11 клас, Рябинівська ЗОШ І–ІІІ ст.,
с. Рябина Великописарівського району Сумської області

«Голубка миру»

Мені наснився дивний сон
Що я, немов голубка біла,
Враз ожила з малюнка Пікассо
І над Землею полетіла.
Я символ миру, я добро
Несу до кожної оселі
Щоб ворожнечі не було,
Щоб люди дружні і веселі
Були у кожному краю.
Хай війни кануть в небуття
Хай буде мир, як у раю,
Любов, і правда, і життя.

Глуценко Олександра,
7–МТ, Херсонський Таврійський ліцей мистецтв, м. Херсон

Мир і злагода в сім'ї –
Головніше в світі,
Де щасливі і батьки,
І маленькі діти.
Де не головне в житті
Золото і гроші.
Радість, спокій у сім'ї –
От що найдорожче!

*Україна стала полем бою,
Бо люди почали боротися з собою.
Та втратили своїх хто друзів, хто батьків,
Себе згубивши в темряві віків.
Здавалось всім, що все це тільки гра,
Та це – життя, всім зрозуміть пора!
І на початок вже не повернешся,
Бо пізно – з ворогом ти б'єшся.
Та хочуть всі, щоб закінчилася війна,
Й незгоди зруйнувалася стіна!*

*Дубова-Зех Діана,
5-МТ, Херсонський Таврійський ліцей мистецтв, м. Херсон*

«Україна сьогодні»

*Найдорожча моя Україна!
Ти найкраща у світі країна,
Де разом живемо я і ти.
У складні і великі часи.*

*Тільки зло так і лізе в наш дім,
І силою зброї говорить нам всім:
Як жити на світі, ким бути,
Й повітря свободи забути.*

*Україно, твої течуть сльози,
Бо навкруг лише бурі та грози.
Але ми не дамо цьому лиху пройти,
І хай нашим героям на фронті щастить.*

«В селі одному...»

В селі одному,
Де завжди пахне молоком,
Де знову й знову
Квітки запашині цвітуть,
Усі на працю йдуть...

Це все у пам'яті лише
У мешканців цього села,
Бо квітів тих уже нема.
Там вирви ще не охололи,
Та вибухи вже чути знову.
Нема на працю кому йти,
Та й праці вже немає.
Усіх підряд вбивають...

В підвалі, де горіла свічка,
Донька та матір заховались.
Світланко, лягай спати! –
Тихо сказала мати.
Тобі я децю розповім:
В селі одному,
Де завжди пахне молоком...

«Я мрію»

Я мрію про спокій в країні,
Я мрію про мир на землі,
Я хочу, щоб на Україні
Ніколи не було війни!

*Загиблі у небі назавжди
І спокій, і мир віднайшли,
Щоб пам'яті свічки не згасли,
Довіку ясними були.*

*Рядки відчайдушні і щирі,
Щоб линули в неба блакить
До тих, в кого зараз є крила
І тих, хто продовжує жить.*

*Хай постріли, сльози, руїни
Забудуться, мов уві сні.
Я мрію про спокій в країні,
Я мрію про мир на землі.*

*Петренко Родіон,
5-МТ, Херсонський Таврійський ліцей мистецтв, м. Херсон*

*В Україні я родився.
В Україні і живу.
Україну, рідну неньку
Усім серцем я люблю.
Я люблю її простори,
Дніпро сивий, ліс і гори,
Море синє, степ широкий
І пустелю одиноку.*

Сидорчук Олеся,
6-ХО, Херсонський Таврійський ліцей мистецтв, м. Херсон

«Єдина Україна»

Єдина Україно! На тебе дивлюсь я.
У тебе гарні мрії й великая сім'я,
Чудові в тебе квіти, що у полях ростуть,
Де проводжають соняхи солдат в далеку путь,
Крізь сльози посміхаючись своїм захисникам.
Усім народом молилось, щоб їм щастило там.

Ми хочемо миру в країні,
Радіти, дружити, любити.
По небу летять птиці сині,
Ніхто їх не зможе спинити.
На крилах несуть вони щастя,
Добро, милосердя, любов...
І хоч прилітають не часто,
Та скоро повернуться знов.

Романова Катерина,
7-Б клас, Деражнянської ЗОШ І-ІІІ ст. №1, м. Деражня
Деражнянського району Хмельницької області

«За що я люблю Україну?»

За що я люблю Україну?
За пісню веселу і спів,
За мову її солов'їну,
Багатство ланів та полів.

*За що я люблю Україну?
За щебет весняних птахів,
За річку, що мчить безупинно,
За шелест дрімучих лісів.
Я знаю, моя Україна
Найкраща у світі земля.
Для мене, малої дитини,
Ріднішого місця нема.*

Марар Анна,

*9–А клас Деражнянської ЗОШ І–ІІІ ст. №1, м. Деражня
Деражнянського району Хмельницької області*

*Над землею тумани
Серпанком осіли.
В тихім ранку України
Горе й біль заніміли.*

*Стали сиві, наче тумани,
Голови матерів.
Ранок вкрив все рососою,
Круті схили окопів – ровів.*

*Скрізь застигло життя
У своїм чеканні.
Що принесе цей день?
Чи згаснуть надії останні?*

*Україно, проснись!
Подивись навкруги,
Тебе в спину б'ють ті,
Які були брати.*

*Допомоги чекати
Нема звідкілля.
Треба дружно всім встати
Від початку країни й кінця.*

*В дружбі – вся міць,
А в єдності – сила.
Встаньте й захистіть,
Землю нашу єдину.*

*Матері, ви моліться
За сина, за брата,
Батька, дядька, за всіх,
Хто пішов воювати на схід.*

*Хай не плачуть жінки,
Діти, матері сиві.
І хай скрізь навкруги
Буде мир назавжди.*

«Благословенний будь, мій Ізяславе»

Овіяне легендами містечко
Яснить пречисто златом куполів.
Я в захваті від тебе ще з малечку,
Ти – символ вічності і мудрості віків.
Тобі своє навек дарую серце,
Вклоняюся доземно за красу.
Водиці смак з криничного відерця
Скрізь роки нащадкам донесу.
Настане час, воскресне древнє місто,
З принизливих руїн відродять храми.
І стане раптом затишно і чисто
У місті, що рясніє куполами.
З усіх усюд приїдуть у нього люди,
Врата відчиняться і оживуть святині.
Літописи відкриють світу правду
Про Ізяславль на берегах Горині.
Благословенне будь, моє Поділля,
Де з діда-прадіда плекаю родовід!
Благословенний будь, мій Ізяславе,
У своїй величі на многа-многа літ!

Тарнавська Вікторія,
4 клас, НВК «ЗОШ І–ІІІ ст. №2, ліцей» ім. О. Кушнірука, м. Ізяслав
Ізяславського району Хмельницької області

«Україні»

Я люблю свою країну,
Рідну неньку-Україну:
Гори, ріки і поля –
Бо це ж все – моя земля!
І стежинку, і лісочок,
І пшенички колосочок,
І берізку, і ялинку:
Я ж – маленька українка!

Березна Анастасія,
НВК «ЗОШ І–ІІІ ст. №2, ліцей» ім. О. Кушнірука,
м. Ізяслав Ізяславського району Хмельницької області

«Ходила яблуня і стукала у вікна»

Ходила яблуня і стукала у вікна,
Печальними очима загляда,
Ламали об шибки гілки тендітні,
Чи то чийсь страх, чи то чиясь біда.
Ходила яблуня, кричала що є сили,
А люди кажуть: вість вона несла,
Що на війні у жінки сина вбили...
Стояла яблуня і монолог вела.
Він ішов за свободу держави стояти,
Обіцяв повернутись додому живим,
І на власні проблеми не хтів він зважати,

*Тільки б вільно жили України сини.
Він любив свою землю рідну,
Так любив, що віддав життя,
І помер за Україну гідно,
Має навіть Героя звання.
Та хіба життя можна із чимось зрівняти?
Він же ж ним заплатив за чужі помилки...
Можна довго за рідную землю стояти,
А загинути можна лиш раз й навіки.
І стоїть мати-яблуня, плаче:
Хто згадає про хлопця-героя тепер?
Чи заб'ється швидше серце матері гаряче
Лиш від думки, що син за Вкраїну помер?*

«Герої не вмирають»

ПРИСВЯЧЕНО ОЛЕГУ ДОВГОМУ

*На світ маленький хлопчик народився,
Зовсім малий, беззахисний такий,
Він хитро в очі мами подивився,
Вже, знаючи, що буде – не простий.
Він знав, що у житті його чекають,
Все безліч й безліч перепон,
А у думках – все постріли лунають;
Життя не річ – життя аукціон.
З дитинства він футбол любив
І грав за збірну нашого району,
Любов батьків завжди цінив
І був веселим компаньйоном.
Пливли роки так непомітно,
Хлопчина жив та підростав,
Він був розумним та тендітним,*

*А згодом він військовим став.
В той час, коли війна на дворі
Забрали сина у батьків:
Куди? За що? – вони говорять,
Та він пожити ще не ввів.
Давай помолимось за тих, хто помирає,
Ти чуєш, янголе, помолимось давай!
За тих хто є і тих кого немає,
Чому я плачу? – ні ти не питай.
Давай помолимось за упокій солдата,
Який пішов недавно із життя.
Ти чуєш, серденько, як плаче його мати?
Повір, немає гіршого кінця.
Чому страждають люди безневинні,
Чому немає звідти вороття?
Скажіть, ну що ми ще зробить повинні,
Щоб не зникали люди із життя?
Як досі я Олега пам'ятаю,
Який віддав за нас своє життя,
Чому ж найкращих Бог з землі стирає?
Які ж огидні в моїм серці відчуття.
За що ми боремось, самі не знаєм,
За що вмирають наші земляки?
Хай буде земля пухом їм, благаю,
Вони ідуть назавжди й навіки.*

Коли ми їздили на полігон до тата,
Я пам'ятаю татові слова:
– Іруська, завжди слухай маму,
А ти Іринці помагай.
Я буду з вами завжди поруч,
Ніколи не залишу у біді.
Я свічкою для вас горіти буду,
Світити буду вам в житті.
Коли свічка ледь горіти буде,
То знайте – це душа болить за вами, дорогі...»
І знову загориться свічка,
Огорне нас своїм теплом –
Це мою і мамину молитву
Почув Господь.
Я хочу, щоб у кожної дитини були тато й мама,
Не знали діти втрат своїх близьких,
Для мене тато найрідніший,
Для мене тато мій– Герой!!!

Загайський Ігор,
учень 4 класу Звенигородської ЗОШ І–ІІІ ст.,
м. Звенигородка Черкаської області

«Дітям, які втратили своїх батьків в АТО»

Я знаю тобі сумно,
Ти чуєш постріли і шум гранат,
І їздять танки біля хат.
І страшно там:
Усе гримить, усе тріщить.
Ніколи не забудем цю війну,
Убитих братів і сестер ніколи не вернеш,
Але і ця війна колись закінчиться...

Шаргут Святослав,
учень 4 класу Звенигородської ЗОШ І–ІІІ ст.,
м. Звенигородка Черкаської області

«Україна»

Україна – це небо безкрає.
Україна – це шум дерев.
Над пшеницею бузок літає
І курликає знов і знов.
Він не хоче летіти в чужину,
Покидати свій рідний край,
Бо дуже любить свою країну
І не хоче казати: «Прощай!»

«Моїй Україні»

Україно, за тебе вранці помолюсь
І до землі низенько поклонюсь,
І тихо прошепчу: «Живи!».

Живи у червоній калині!
Живи у першому слові малої дитини!
Живи у барвистій веселці
Та в моєму маленькому серці!

Жовнір Вікторія,
учениця 3 класу Звенигородської ЗОШ І–ІІІ ст.,
м. Звенигородка Черкаської області

«Моя Україно! Моя квітко люба!»

У саду, де солов'ї співають,
Я знайшла там квітку чарівну.
Вона була схожа на Вкраїну,
Що у серці маю я одну.
Вона пахла миром і весною,
Схожа на небо голубе.
Вона була, як та мати ніжна,
Що за руку всіх дітей веде.
Моя Україно! Моя квітко люба!
Ти цвіти, цвіти завжди.
Я молитись буду щодня, щогодини
За волю, за правду єдину твою!

*Браговська Дарина,
учениця 3 класу Звенигородської ЗОШ І–ІІІ ст.,
м. Звенигородка Черкаської області*

«Україно моя!»

*Україно моя рідна, щирая земля!
На тебе зійшла чудова благодать Христа.
Ми ростемо там, де гори, ріки і степи.
Пам'ятати завжди будем, де родились ми.
Твоя пісня, твоє слово у моїй душі,
Наші танці, наші пісні ми несем тобі.
Була я на різних дорогах, тільки знаю я,
Кличеш ти мене додому, рідная земля!
Вічно живи, Україно моя!
Завжди за тебе молюся я:
«Господи Боже, відведи,
наш рідний край від біди!»*

*Петрущак Катерина, учениця 3 класу Звенигородської ЗОШ І–ІІІ ст.,
м. Звенигородка Черкаської області*

*Україно наша мила!
Україно дорога!
Ми за тебе повоюєм,
Бо у нас ти є одна!
Ворог близько не підходить,
Бо солдати не дають,
Захищають рідну землю
І відсіч усім дають.*

*Шкروбацька Ярина,
учениця 5 класу Звенигородської ЗОШ І–ІІІ ст.,
м. Звенигородка Черкаської області*

«Україна – твій рідний край!»

*Україна – твій рідний край!
Ти цього ніколи не забувай!
Золотисті українські поля,
Що над ними злітає ніжна пісня солов'я.
Якщо ти українець,
Рідну мову повинен знати,
Щодня її оберігати
Й ніколи в житті не забувати.
Найкрасивіші квіти її
Відразу впадають в очі мої.
Нехай ніколи не настає руїна,
Бо наш рідний край – це Україна!*

*Снеда Петро,
учень 5 класу Звенигородської ЗОШ І–ІІІ ст.,
м. Звенигородка Черкаської області*

*Живи моя Україно!
Бажаю тобі добра і миру,
Без стрільби і диму.
Ти, Україно, вперед іди,
Іди, іди і живи на віки!*

*Брацюк Анатасія,
учениця 6 класу Звенигородської ЗОШ І–ІІІ ст.,
м. Звенигородка Черкаської області*

*Колоситься в полі жито.
Грає у Дніпрі вода.
Губить сльози, наче роси.
Україна дорога.
Та не плач ти, Україно,
Скоро скінчиться війна,
Усміхнуться усі лиця,
Бо ми всі – одна сім'я.*

*Андрушко Мар'яна,
учениця 9 класу Звенигородської ЗОШ І–ІІІ ст.,
м. Звенигородка Черкаської області*

«Ми вдячні вам, герої!»

*Ми вдячні вам, герої, за життя,
Ми вдячні вам, за волю, за свободу.
Пробачте нас, що ви пішли у небуття,
І більше не повернетесь додому.
Ви йдете в бій, на власну смерть,
Ви не ховаєтесь ніде і ні від кого.
Ви захищаєте своїх дітей,
Від ворога підступного і злого.
Ми пам'ятатимемо вас завжди!
Як в бій ішли без страху безупинно
За ту країну, без обману і брехні.
За нашу – вільну і єдину Україну!*

Яндьо Світлана,
учениця 11 класу Звенигородської ЗОШ І–ІІІ ст.,
м. Звенигородка Черкаської області

«Серце щемить від болю»

Дивись, ідуть Захисники Вітчизни,
Це наші ангели в тяжкий воєнний час.
Думки і помисли у них кришталю чисто,
Не те що в тих, хто ніби думає про нас.
Ступає кожен сміло і без страху,
Така до болю впевнена хода.
Він покидає дім, питаєш «нащо?»,
Щоб мати й жінка в спокою жила.
Не знає він, чи вернеться додому,
Чи ще коли побачить їх, чи ні.
Іде в страшну й пекельную дорогу
Та не віддасть він рідної землі.
Ой, скільки полягло таких героїв,
Вже не витримує душа страждань!
Хоронимо по десять, навіть не по двоє.
Як жити далі? Дітям що сказати?
Серце щемить від болю, тяжко дуже,
Болить усе, кричить моя душа.
Зазнайте лиха ті, хто все це скоїв
Погані ви, душа ваша гнила.
Не ймете ви, що робите, скажені,
Затьмарила ваш розум темнота.
Ви вмiсте вбивати нескорених
Та гине тіло, а душа жива!

«А мати жде...»

У пустій хатині, де немає світла,
Сидить бідна жінка, плаче непомітно.
Виглядає сумно у мале вікно
І чекає сина, давно жде його.
Вона вже старенька,
Зморена від літ,
І її серденько знає море бід,
Тяжка в неї доля,
Що тут ще сказати?
Сама з своїм горем,
Нікуди діватись!
Сидить, виглядає, а для чого жде?
Сина вже немає і вже не буде!
Материнське серце не погасне, ні,
Хоч й погасло серце сина на війні!

Янчук Владислава,
учениця 7 класу Звенигородської ЗОШ І–ІІІ ст.,
м. Звенигородка Черкаської області

«Ми є. Були. І будем ми!»

Україна – наша мила,
Україна є єдина,
Україна – наша мати,
Завжди будемо її оберігати.
Ми є. Були. І будем ми!
Й Вітчизна наша з нами.
Думки у нас лиш про війну

*І про життя солдатів,
Які стоять за нас ось там
І чують свист гармати,
Щоб захистити Україну-мати!
Ми є. Були. І будем ми!
Й Вітчизна наша з нами.*

*Паньків Діана,
учениця 8 класу Звенигородської ЗОШ І–ІІІ ст.,
м. Звенигородка Черкаської області*

«Мирна Україна»

*Україно, моя мила,
Моя люба, чорнобрива,
Краплинка радості у мінах,
Зараз ти лежиш в руїнах.
Війна на сході йде жорстока,
Але я знаю повсякчас –
Людям милувати око
Будеш навіть в грізний час.
Усім нашим вороженькам
Слід давно запам'ятати:
«Україна – край героїв,
Що не вміють програвати!»
Переможе твоя сила,
Твоя воля росіян,
І повернуться герої
У обійми своїх мам.
Дочки стануть зустрічати
Татусів із лап війни,
Прийде син – зрадіє мати,*

*Бо у неї він один.
Переможцями вернуться
Твої воїни, країно!
Мир прийде в усі домівки,
Слава тобі, Україно!*

*Хопіна Наталя,
учениця 11 класу Чернівецької ЗОШ №16, м. Чернівці*

«За мир!»

*А всі хотіли миру,
Кричали в один голос.
Роздирали, як малу дитину,
Забирали кожен колос.
Не хотіли чути правду,
Затуляли вуха.
А народ тримавсь за руки,
І на рани дмухав.
Вірив... Що буде все краще,
Та не так, не сталося.
Зовсім гірко стало людям,
Бо такого, геть не ждалось.
Розідрали нашу неньку,
Рідну Україну.
Чом тобі, російське падло,
Дома не сиділось?
Чом попер на наші землі,
Так тобі схотілось?
Так тепер, тримай ти відсіч,
Щоб перехотілось на чужее заглядати?*

*За твоє веління царське?
Так ти геть здичівся.
Подивися на країну,
Чого ти добився?
Що руїни геть довкола?
Що людей вбивають?
То тобі значить одна дорога,
І вона... Геть не до Раю.*

*Адже ти був братом нашим,
І стояв під боком.*

*Чом ти зрадив?
Чом пішов ти?
Адже були ми стіною.
І боролись завжди разом,
Йшли одним ми полем.
І ділились завжди,
Хлібом і водою.
Все що мали, ми ділили,
І не ображались.
Так тепер чого схотілось?
Чом ти грався нами?
Почав грати ти фальшиво.
Та ще й в очі прямо,
Ти сміявся і кричав:
«Це не правда, мамо,
все це наклеп, все це брехні...»
Так не гарно, брате,
Ми з тобою ж були разом,
А тепер окремо.
Не хотіли воювати,
Мали жити в мирі.*

*Та тепер живем у страху,
Бо тепер ми вам не милі.
Будем разом всі стояти,
За рідну країну.
Бо не будем більш боятись,
Тих, хто проти миру!*

*Бумбак Крістіна,
учениця ЗОШ №22, м. Чернівці*

«Не хотіли війни»

*І світ змінився, і люди...
І час іде, минають роки.
Та на Моїй землі горе всюди,
Ніколи не хотіли ми війни...
Не хотіли крові, не хотіли смерті,
Матері не хотіли з синами розлук,
Але це вже справа честі,
Звільнити країну з варвара рук.
Ти тримайся, солдате, живи,
Ми віримо в тебе свято,
У думках наших ти завжди,
Ти вір в перемогу завзято.
Принеси у свій дім радість,
Витри неньки сльози,
Бо ти її найбільша гордість,
Ти її сонце крізь бурі і грози.*

«Війна»

*Поки я спокійно це пишу,
На когось гармати летять,
Поки я спокійно вдома сплю,
Когось обсипає град.
Поки я тепло вдягаюсь, –
Хтось в окопах спить,
Поки я ще всміхаюсь,
Когось бойова рана болить.
Поки не знаємо горя ми,
Плачуть чийсь матері,
Хустини чорні надягнувши,
Моляться за дітей їхніх душі.*

«Прости»

*Прости матусю, що я забарився,
Мені холодно, та я дуже стомився,
Ти перед війною повернутись приказала,
Але ж про кулі ворожі напевно не знала.
Прости мене, любя, та я залишаюсь,
Хай в мокрій, холодній, все ж рідній землі.
Шкода, що вже не повертаюсь,
В теплі і ніжні обійми твої.
Прости мене, сина свого,
Що покинув тебе навік,
Не пробув я в світі довго,
Та мушу стулити повік.
Разом ми вже не будемо ніколи,
Лиш серце моє ще досі коле,
Кровоточить моя від кулі рана,
Година моя, пробила щось дуже рано.*

*І все життя перед очима пробігло,
Моє безтурботне дитинство, твої обійми,
Згадую плани свої на життя,
Що ж, така доленько моя?
Коли побачиш мене в домовині,
Ти подивись на усмішку мою,
Так, я всміхаюсь нині,
Бо в серці твоєму, я все ще живу.
Я хотів би бачити весну,
Та не судилось мені...
Жив, як ти мене, матусю, вчила мирно і чесно,
Та раптово прийшли лихі дні...
Зі сходу, звідки народжувався день,
Тепер матерям – привозять мертвих дітей,
Там де сонечко завжди вставало,
Багато крові на землі стало.
Тут страшно, тут гинуть люди,
Холодно та сиро навкруги,
Лише вибухи гармат чути всюди,
А у вухах лунають твої молитви.
Але ти не плач, матусю рідна,
Ти помолись за душу мою,
Бо поки в твоїх очах видно світло,
І я, на цьому світі живу...*

«Клята війна»

*І знову забирає ця клята війна,
Ще скільки чекати прийдеться?
Не думає щадить нікого вона,
Нехай твоє серце ще довго б'ється.
Нехай не переможе ворог лютий,
Щоб не марно віддали життя,
Жоден воїн наш не забутий,
Їхній біль переповнює наші серця...
Всі ці хлопці юні, наші герої,
Не даремно воювали діди,
Лиш матерям приносить горе,
Але ж не винні в цьому вони.
Кожному солдату низький уклін,
Всім тим чоловікам, що воюють,
Принесіть перемогу нам всім,
Нехай вороги на нас не полюють.*

«Не забирай душу»

*Я підняв очі, подивився в небо,
І все життя перед очима пробігло,
Стало і добре і тепло,
Воно було далеко не одноманітне.
Але нажаль, я на війні,
На жаль, жити не судилось мені,
Тут бомби летять і кулі,
І дні для нас зовсім хмурі.
Я жити хочу, матінко мила,
Я хочу дім, роботу, сім'ю,
Адже ти мене для цього ростила,
Боже, не забирай ти душу мою.
Я відданий солдат, я – не боюсь,
Зі мною мій товариш, ним боронюсь,
Це мій надійний, сильний автомат.*

«Герої не вмирають»

Матері в очі строго дивлюся,
«Мамо, не плач, я повернуся!
Я обіцяю, лише пам'ятай,
Пішов воювати, за свій рідний край...»

Та посміхнулась – і знову у сльози:
«Синку, коханий, я більше не в змозі,
Терпіти, чекати і тихо ридати,
Не відпущу я тебе воювати!»

Я тяжко вдихаю і знову говорю:
«Матінко, люба, ну що ж як не своя!
Вогонь тут палає, люди вмирають,
Що ти не бачиш – Україна страждає?!»

Вороги її нищать, на друзки б'ють,
Слов'янські браття проти нас йдуть,
Не буду стояти я в стороні,
Час вже прийшов захищатись й мені...»

Та як слова нищівні ці почула,
Сльози утерла, мені посміхнулась,
І хоч я бачив, що душу поранив,
Вона все одно мене обійняла:

«Синку, я вірю, що будемо жити!
І хоч за тобою прийдеться тужити,
Я відпущу, але ти обіцяй,
Що відвоюєш славетний наш край!»

*Що не забудеш рідного слова!
Що буде жити українська мова!
Що ця держава ще розквітне!
І ця війна на віки мине!*

*І ще будучи юним, пам'ятатимеш все:
Матінку, батька, братів і сестер,
Волю і долю, козацький наш дух...
І наче свічка щоб не потух!»*

*«Не бійся, не спатиму я в домовині,
Слава же вічно буде Україні!
І хай ніхто не забуває,
МИ НЕ ГЕРОЇ, АЛЕ НАС ПАМ'ЯТАЮТЬ...»*

*Башинська Н. Д.,
вихователь ГПД ЗОШ №22, м. Чернівці*

«Я – солдат!»

*Я – солдат... Всі звать солдатом,
А вчора був я просто братом,
Я – солдат... Всі звать солдатом,
А вчора був я просто татом.
Не може серце зрозуміти,
Що нам із братом тут ділити?
Одна земля і сонце, й небо.
Ну що ж ділити нам тут треба?
Я – солдат... Всі звать солдатом,
Я хочу бути просто братом,
Я – солдат... Всі звать солдатом,
Я хочу бути просто татом.*

«Він впав у полі...»

*Він впав у полі, де маки червоні.
Ті маки схилилися низько.
Він впав у полі, де маки червоні.
А звідти додому так близько!
Ті маки – жарини пелюстки скидали.
Здавалось, то маки так гірко стогнали.
І краплі – росини падали долі.
То плакали маки червоні у полі.
Він впав у полі, де маки червоні.
Ті маки схилилися низько.
Він впав у полі, де маки червоні.
А звідти додому так близько...*

*Остафійчук Марія,
8–Б клас, Веренчанська ЗОШ I–III ст. ім. Ірини Вільде,
с. Веренчанка Заставнівського району Чернівецької області*

*Я Українка, і я цим пишаюсь,
З думкою в серці завжди прокидаюсь,
Моя Україно тобою пишаюсь!*

*Не знаю у світі я більшої любові,
Боронитиму Україну на ділі, не на слові,
Бо це Батьківщина частина серця мого,
Моя тут родина, й не знаю життя я свого!*

*Без України, без неба цього,
«З Україною в серці» живу я у світі,
Мої батьки так жили і жити будуть діти!*

*Крехович Анна – Марія,
8–Б клас, Веренчанська ЗОШ І–ІІІ ст. ім. Ірини Вільде,
с. Веренчанка Заставнівського району Чернівецької області*

«З Україною в серці»

*Я живу в Україні,
Тут є моя земля,
І щодня в небі синім
Чую клекіт журавля...*

*Тут живуть мої батьки,
І тут народилася я.
«З Україною у серці»
Я навчалась й росла.*

*І з дитинства знала я
Де живу і де рідна земля!
Найдорожче що маю –
Це мій край і це моя сім'я!*

*Я безмежно кохаю свою Батьківщину,
Іншої – бути не може й не треба!
Коли я вдома, година іде за хвилину,
Зачаровує мене блакить українського неба!..*

*Тут і сонечко особливо гріє!..
Світить не так, як у інших краях...
Без цього усього я вже жити не вмію!..
І відчуваю Україну у наших серцях...*

*Ми з цим народились і цього,
В нас ніколи уже не забрати!
Без України не знаєм життя ми свого,
Як без крихітки своєї не знає мати!*

*Так!.. багато хто вже у інших державах живе
І у них на те свої є причини..,
Але знає кожен коріння своє,
І знає що він «України дитина»!..*

*«З Україною в серці» живемо всі ми,
Тож нехай так буде і надалі!
Бо тому що України ми доньки й сини!
Ми це знаєм і завжди це знали!*

*Стасюк Оля,
Веренчанська ЗОШ І–ІІІ ст. ім. Ірини Вільде, с. Веренчанка
Заставнівського району Чернівецької області*

*Здрастуй, братику!
Здрастуй, воїне! –
Трохи зморений, трохи стомлений,
Але відданий і нездоланий
Із моєю землею споріднений!*

*Ти нездужий – та не приречений,
Трохи вітром війни попечений.
Ти залишив краї омріяні, -
І тебе ледь від смерті звільнено...*

*Тож тримайся, мій брате! Радістю
Новий день ще пробудить паростки,
Оживе ця земля, бо судилося –
Вона ж кров'ю синів освятилася!*

*Твоє серце, до краплі віддане,
Буде з нею і з нами споріднене,
Твої руки цілую спечені –
Ти не кинутий! Не приречений!*

*Поцілую і шрами зболені...
Любий братику! Мудрий воїне!
Поскоріше видужуй! – зранений,
Але, вірю я, не доламаний...*

*Учні 11 класу Остерської ЗОШ І–ІІІ ст. №2 ім. Ю. Збанацького, м.
Остер Чернігівської області*

«Лист пораненому»

*Ви життя віддаєте своє,
Захищаєте рідну Україну,
Молим Бога за Вас і за Мир
Кожну мить, і годину, і днину.*

*Ви навчили нас бути людьми,
Стали всі ми свідомі й дорослі,
І тепер мрієм жити усі
Без користі, без фальші та злості.*

*Як не тяжко буває в бою,
Не здаєтесь Ви ворогу в руки,
Бо Ви любите землю свою!
Ви за неї приймаєте муки!
Повертайтесь додому скоріш,
Там вже рідні чекають на Вас,
Вам доземно вклоняємось ми,
Ви навіки герої для нас!*

*Байрак Ірина,
учениця 10 класу Остерської ЗОШ І–ІІІ ст. №2 ім. Ю. Збанацького,
м. Остер Чернігівської області*

*Лине пісня Кобзаря
По усіх околицях,
В кожній пісні наш Тарас
За Україну молиться.*

*Просить Бога щастя дати
Та з ярма звільнити,
Щоб спокійно міг народ
На Україні жити.*

*Щоб народ наш український
Із колін піднявся,
Кращу долю здобував,
Європейським звався.*

*Щоб Тараса пам'ятав
І малий, й старенький,
Бо повагу він плекав
До України-неньки!!!*

*Сторожєва Анастасія,
учениця 8 класу Остерської ЗОШ І–ІІІ ст. №2 ім. Ю. Збанацького,
м. Остер Чернігівської області*

*За Україну, за її долю
Молився щиро він щодня,
Народ за всі його здобутки
Прославив у віках ім'я.*

*Не прагнув він багатства, слави,
У бідності до скону жив,
Але завжди з любов'ю сина
Для України все творив*

*Його любов прийдешнім поколінням
Передається через сотню літ,
Тому важливо зберегти нам, дітям,
Його величний щирий «Заповіт».*



*Були ми. Є. І точно будем,
Хай як страхають нас «пани»,
Не зникнуть серед нас ті люди,
Що, як Тарас, йдуть до мети.*

*Бо силу величі і духу
Кобзар зумів нам передать,
Такий Народ з Таким Пророком
Повинен жити і процвітати.*

*Хоча й важкі часи настали,
Та і Тарас жив «не в раю»,
За правду, рідну Україну
Поклав би й голову свою.*

*Заповідав нам всім єднатись,
Бо браття ми, бо ми – Народ,
Великих козаків нащадки,
А не якийсь нікчемний «сброд».*

*Як перша заповідь Тараса:
«Єднайтеся, брати мої!»
Лише тоді настане спокій
На нашій матінці-землі.*

Словська Ірина Юріївна,
учитель і керівник літературного гуртка «Диво калинове»,
м. Остер Чернігівської області

«Наша сила від Тараса...»

Карався й мучився в неволі,
«Але не каюсь», – говорив.
Мабуть тому, що усім серцем
Він Україну полюбив.

Її степи, Дніпро і кручі,
Й блакитне небо угорі,
Садок вишневий коло хати
Й смачну вечерю на столі.

Бо усім серцем – українець,
Душею – патріот-юнак,
Думками – мрійник і романтик,
А духом – відданий козак.

Його нам сила передалась,
Тому народ наш не здолать!!!
Потрібно тільки об'єднатись
І точно будем процвітать!!!

*Добринчук Андрій,
учень 3 класу Довжківського НВК, с. Довжки Славутського району
Хмельницької області*

*Сонце сяє навкруги,
Зеленіють вже луги,
Пташка в'є собі гніздо,
Дятел вистукує в дупло.
Ми йдемо до річки
Взяти там водички.
Посадимо квіточки
І полємо грядочки.
Літо ми всі любимо
І його чекаємо,
Тому що ми літечком
Всі відпочиваємо.
Мамі допоможемо,
Щоб зростить врожай.
Осені погожої,
Щоб його зібрать.
Щоб взимку, в хурделицю
Все спожити нам.
І здоров'я зичити
Навіть ворогам.*

«Небесна Сотня»

*«Тримайте стрій» –
Всю ніч лунало.
Бравії хлопці, молоді.
Земля горіла під ногами,
Та вони не зрадили землі.
Сховали вірнії серця
Під дерев'яними щитами,
Крізь дим у бій із ворогами
Без страху рвались до кінця.
Лунав і дзвін, і крик, і гомін,
Луна молитва до небес,
За тих, хто нічку не достояв
Й за тих, хто заново воскрес.
Моліться й ви, хто не байдужий
За тих хоробрих вояків.
За їх дітей осиротілих,
Убитих горем метерів.*

*Це не сон, не синдром маячні,
Ця війна не в далекій країні,
Не в Іраку чи десь там в Чечні,
А в вишневій моїй Україні.
Саме тут всі її вояки
Схід країни від зла захищали,
Бились на смерть мої земляки,
Кров'ю землю святу поливали.
Щоб країна ввійшла в майбуття
Вільна, сильна, без чвар та війни.
Віддали найцінніше – життя,
України найкращі сини!*

«Лист солдату»

*У всіх людей своя святиня
Куди не глянь і не спитай,
Рідніша їм своя пустиня,
А ніж земний в пустелі рай.
Нема без кореня рослини,
Нема людей без батьківщини.*

*«Коли буває важко на душі»
Коли буває важко на душі,
Промов, матусе, хоч півслова –
І згасне біль, розсіються дощі,
І сонце усміхнеться знову.
Кохана мамо, ти – найкращий друг,*

*Моя порадище єдина.
Я мовчки притулюсь до твоїх ніжних рук –
В очах побачу небо синє...*

«Мій Боже, зглянься на країну»

*Надворі ніч... Вже скоро північ.
А зранку... Що чекає зранку нас?
Чи буде мир і спокій у країні,
Чи той москаль вже справді хоче задушити нас?
Навіщо, Боже, дав таких сусідів?
Чим завинила Україна, Ти скажи?
Ми тільки хочемо спокою й миру,
Щоб діти і онуки у добрі жили.
Щоби при владі не бандити були,
Щоби корупція згнила повік,
Щоб добре вчилися, гідно працювали
І зарплатню отримували так, як слід.
За те, щоб мати була дома,
Щоб батько заробляв не там, а тут,
Щоб гордо ми вітались «Слава Україні!»
І вічно пам'ятали про Героїв Крут.
За те на смерть пішла Небесна Сотня,
Та юнь, той цвіт, Герої наші назавжди.
А та потвора хоче все зламати
І брудним чоботом кордон наш перейти?!
Мій Боже, зглянься на країну,
Ти Україну захисти. Не хочемо ми воювати,
А хочем спокою і миру назавжди.
Ми до молитви разом станем,
На руку вервичку візьмем.
Молитву щиро, величаво*

*До Тебе, Господи, пошлем.
Дай розуму тим можновладцям,
Дай сили розсудити все.
О, Матінко, тебе благаєм,
Народ український під покров візьми.*

«Молитва за Україну»

*До тебе, Господи, взиваю
І сподівання щирі маю –
Що Україна вільна буде
Від лицемірства і облуди,
Від бездуховності й зневіри
Людців, душею зачерствілих,
Від злої долі та безправ'я,
І тих, які завжди лукавлять,
Від нетерпимості і зради,
Ярма грошей, полону влади,
Від фарисейства лже-героїв
І збайдужілості людської,
Від тих, хто дух український нищить,
Забувши все святе та вище,
І наче круків хижа згряя
Вкраїну навпіл розривають,
Розбрату сіючи в нас зерна...
Від всього зла, всієї скверни
Зціли, Всевишній нас Владико,
Щоб вільним став народ великий!*

«Повертайся живим»

Україно! Звернись до Бога,
Чи не в силах без Нього йти,
Чи замало нам сліз і горя?
Чи замало для нас біди?
Україно! Народ твій гине,
Мені жаль рідну землю свою,
Плач жалоби країною лине,
Та вогнем нищать славу твою.
Україно! Вогонь не згасне,
Він палатиме день у день,
Не хотіли спинитись вчасно,
А тепер всі – жива мішень!
Україно! Вставай на коліна,
Та до Бога молитву неси,
Бо без Нього – суцільна руїна,
Бо без Нього немає краси!
Україна – Єдина країна,
Не шматуйте її, не трячіть.
Ми не Захід і Схід, ми – РОДИНА!
Ми не Північ і Південь! Ми – РІД!

Моя Україно, народ мій коханий,
Брати-українці, мої земляки!
Здоров'я і щастя вам, рідні країни,
Добробуту, миру на довгі роки!
Єднаймося, браття! Хай чиста іскрина
Запалить любов'ю гарячі серця,
Й піснями наповниться вся Україна
Від щастя, якому не буде кінця!

*Я знаю: ми відродимось, народе,
Повернемо і мову, й рушники.
Я вірю: Українонька заплаче
Від пісні щастя, що на всі роки.*

*Я знаю: розцвітуть сади зелені,
Заграють ріки на струні степів,
І білі вишні, ніби наречені,
Під вітром розіллють бентежний спів.*

*Я вірю: колись буде в Україні
Соборність і духовна чистота,
«Згинуть вороженьки, як роса на сонці»,
Сяйне крилом веселка золота.*

*Рожево спалахнуть духмяні весни
І полетять лелеки й журавлі.
В любові кожне серденько воскресне
На світлій, мирній, радісній землі!*

*Учитель ЗОШ І–ІІ ст.,
с. Губин Локачинського району Волинської області*

«Небесна сотня»

*Чому ви, матінко, в сльозах,
Чому дивлюсь згори додолю,
Чому кружляю в небесах
Над рідним Києвом по колу?..
Чи це наснилося мені,*

То, прошу, розбудіть скоріше,
Що ніби тіло у труні
Моє лежить і вже не дише.
А поряд мене ще стоять
Під прапорами домовини.
Згори дивлюся – в них лежать
Мої вояки-побратими.
Кругом палаючі свічки...
І зникли всі криваві плями...
Їх змили нині сліз річки
Пролиті у церквах над нами.

Дивлюсь на все з таких висот,
Де навіть сокіл не літає,
Де тиша, що не знає нот,
Тому ніколи не співає...
Які незвичні почуття...
Невже тепер я крила маю?
Чи може, я пішов з життя?..
Чому ж біль досі відчуваю?
За рідну землю і братів
Усіх, хто вийшли на майдани
Супроти влади і катів –
Щем невимовний ятрить рани.
О Боже, як чоло болить
Пробите кулею, в нім дірка!
Я пам'ятаю – впав й за мить
Злетів у небо, наче зірка.
Так... так! Нарешті зрозумів!
Та це ж мене Майдан ховає,
І той сумний церковний спів
В останній путь випроводжає.
Гадаєте мене нема?

*Але, повірте, я існую!
Душа свідомо і жива,
Все бачу, розумію, чую.
Не маю я тепер очей,
Та сліз моїх прозоре море
Проллеться навесні дощем
На землю, на її простори.
Я не один посеред хмар,
Нас тут вже є «Небесна сотня» –
Поклавши серце на вівтар
І душу, що не є самотня.
Тепер ми вільні назавжди
У світі, де нема тиранів,
Нема страждання і біди
І, головне, нема кайданів.
Не плачте, мамо, Божий суд
Свій вирок виніс вже по суті.
А ми несемо варту тут
Людьми і Богом не забуті!*

ВІРШІ

БЕЗ ПОВНИХ ВІДОМОСТЕЙ ПРО АВТОРА, РЕГІОН ТОЩО

Пташинська Яна

*Ти подивись наліво,
Ти подивись направо –
Це твоя країна,
Це твоя держава.
Тут ти народився,
З друзями подружився,
Тут будеш вічно жити
І нею дорожити.
А мова українська –
Наче солов'їна...
Живи моя державо!
І процвітай країно!
Прапор і гімн – відомі усім,
А тризубець – наш король,
Грає найскладнішу роль.
Хлібом й сіллю всіх зустрічаємо,
Щастя і злагоди вам бажаємо.
Вам про все розповімо*

*І знання вам надамо:
Про вербу і про калину,
І про рідну Україну,
Про солов'я співця,
Що співає без кінця!
Приїжджайте ви до нас,
Проведемо гарно час!*

Бобровнича Анастасія

*Україна, як людина!
Має серце, має тіло.
Ходить босими ногами по воді.
Бережемо Україну!
Бо це наша Батьківщина!
Бо це наша Україна!
Й молитва найсвятіша,
І хатинка біла-біла
У вишневому садку!
Бо це наша Україна!
І це пісня солов'їна,
Лине вдаль у полонину!*

Жогалева Вероніка

*Люблю Україну, як матір дитину,
Люблю Україну квітучу і рідну,*

*Люблю Україну незалежну й багату,
Люблю Україну, яку захищають,
Люблю коли квіти цвітуть,
Люблю Україну самостійну й Єдину!*

Бондаренко Вікторія

*Моя мила Україна!
Ти мій рідний край
Ти квітуча вся країна
І співучий рай!*

Бакланова Марія

*Коли-небудь моя країна
Очиститься від гнилі,
Й розквітне ненька-Україна,
Де люди щирі, добрі, милі.
Нову державу розбудують,
Й буде лад та спокій.
А поки нелюди панують,
Йде бій на смерть, жорстокий.
Допоки згряє кримінальна
Державу розкидає
Людей катуючи брутально,
Нам спокою немає.*

*Але здолаємо ми все:
Утоми, біль та втрати.
Країна нам – понад усе,
Бо то є наша Мати!*

*Ой ти, ненька-Україна,
Я тебе кохаю,
В світі кращої країни
Я не знаю.
Чорне море, степ широкий,
Зелені Карпати,
І під небом синьооким
Стежина до хати.*

Рисак Дмитро

«Україна»

*Україна – це небо блакитне,
А в тім небі – зірки золоті!
Сяють нам з високості привітно
Ці два кольори, ніжні та прості.
Україна – це жовта пшениця
І блакитні волошки у ній
Гей, як любо кругом – подивися! –
В тій країні коханій моїй
Угорі – небозвід оксамитний,
А внизу – колосисті поля.
Край вітчизняний, край наш привітний –
Рідне небо і рідна земля.*

«З Україною в серці»

Нехай ніхто не половинить
Твоїх земель не розтинна,
Бо ти єдина Україно,
Бо ти на всіх у нас одна.
Одна від Заходу до Сходу,
Володарка земель і вод –
Ніхто не ділить хай народу,
Бо не поділиться народ!
І козаки, й стрільці січові
За тебе згинули в полях
У небесах сузір'я Лева
Нам світить на Чумацький Шлях.
Стражденна чаєчко – небого,
Єдині два твої крила...
Виходим, нене, у дорогу
Аби ти вільною була.

На сході країни – війна!
І я її відчуваю.
Ніколи не думала я,
Що будуть літати снаряди,
Мов журавлі літають у теплі краї,
Отак літають снаряди,
не тільки вночі.
Чорні летять журавлі, клином летять і падають...
І знову летять журавлі – чорні летять і падають...
Чому летять і куди, і що вони роблять зимою?
Вони ж полетіли у теплі краї,

*Бо навіть вони заблукали? ...
О! Ні! Це майже літають снаряди,
Бо я чомусь присідаю та схованку шукаю.
І я розумію – снаряди летять! Жах!
І бачу людину, питаю:
«І що вони роблять оці «журавлі»
Навіщо вони літають?»*

*Учні Попаснянського професійного ліцею залізничного транспорту,
м. Попасна Попаснянського району Луганської області*

*У мене тіло тремтить, душа болить –
Донбас горить.
У мене тіло тремтить, душа болить –
Бо стени палають,
Люди вмирають. Руїни стоять.
Тіло тремтить. Душа болить –
Бо мій Донбас горить,
Але герої не вмирають – Ментус,
За мужність нагороджений посмертно.
Герої не вмирають!
Герої не вмирають!
Герої не вмирають – їх серце не тремтить.
Ментусу і сорока бійцям,
Які доправляли у зону АТО
Спорядження і продовольство
Слава героям! Слава!
У мене тіло тремтить, душа болить,*

Серце завмирає,
26-річний Павло Левчук – життя втрачає.
Захисники країни!
Герої не вмирають!
Герої не вмирають!
Герої не вмирають – їх серце не тремтить.
Ментус бачив у смерті нагле обличчя,
Він сміливо пішов їй назустріч,
Граната летить, а він на гранату –
Людей затуливши собою.
Сашко – підполковник Сашко!
Ми душу твою пом'ятаємо,
Полковник Аніщенко,
Мужність твою поважаємо,
Бо тілом гранату накрив.
Тіло тремтить, і душа болить,
А серце стучить...
Герої не вмирають!
Герої не вмирають!
Герої не вмирають – їх серце не тремтить.

Слава героям!
Слава героям!
Лиш тільки два слова – «Слава героям».
Слава героям!
Слава героям!
Тільки два слова, тільки два слова.
Слава героям – і більше нічого.
Слава героям! – лиш тільки два слова,
А скільки емоцій, страждання і сліз

*Слава героям!
Слава героям!
Слава і все тут і тільки героям.
Слава героям!
Слава героям!
Лиш тільки два слова – вони золоті.
Слава героям!
Слава героям!
Лиш тільки два слова – вони бойові.
Слово-водиця з чистої криниці
Плеться із серця в серця.*

*Учні 10-го класу, НВК Олексіївська школа-гімназія, с. Олексіївка
Новоайдарського району Луганської області*

«З Україною в серці навіки...»

*З Україною в серці навіки,
Бо безмежна до неї любов,
Як нестримні, розбурхані ріки –
В них я бажану радість знайшов.
У колоссі, що вітер гойдає,
Он у небі кружляє лелека,
А цвіркун десь у травах стрибає –
Його чути ще навіть здалека.
А калина, напившись доволі
Дощових, прохолодних краплин,
Розсипала на землю поволі –
Пишні грона терпких намистин.
Найвродливіші все ж українки,
Їх потрібно весь час цілувати,*

*Не знайдете у світі ще жінки,
Щоб доводилось так працювати.*

*Моя рідна, квітуча, єдина,
Я не зраджу тебе, не зречусь,
Я за тебе, моя Батьківщино,
Завжди в храмі Господнім молюсь!*

«Молитва за Україну»

*Бережи у часи лихолітні, –
Я до Бога звернуся уклінно,
Помолюсь за свою Україну,
За народ, що у бідах не згинув
І могили батьків не покинув...*

*Я за тих помолитися мушу,
Хто любов'ю наповнює душу
І гніздечко лелече самотнє*

Мови батька навчає дитину,

Вишива карооку калину

На сорочці весільній дівочій

І добром зігрива всіх охоче.

Помолюся за зоряне небо,

Соловейка чаруючий щебет,

За вишневі сади пишнокоші,

Щедрі ниви, врожайні покоси,

За цілюще джерельну водицю,

За святу українську землю,

Що плаче усіх, як матуся...

За добро її, щастя молюся.

Відпусти нам, о Боже, провини,

Збережи, захисти Україну!









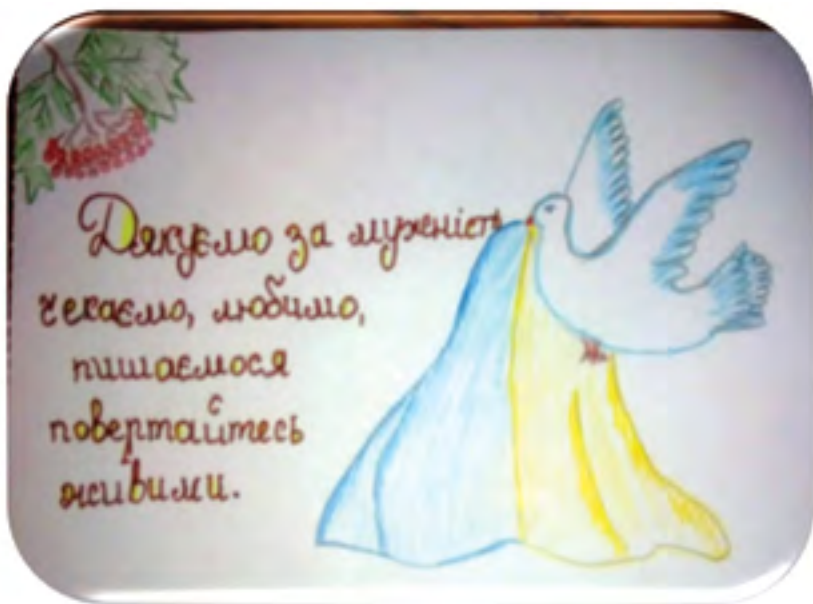




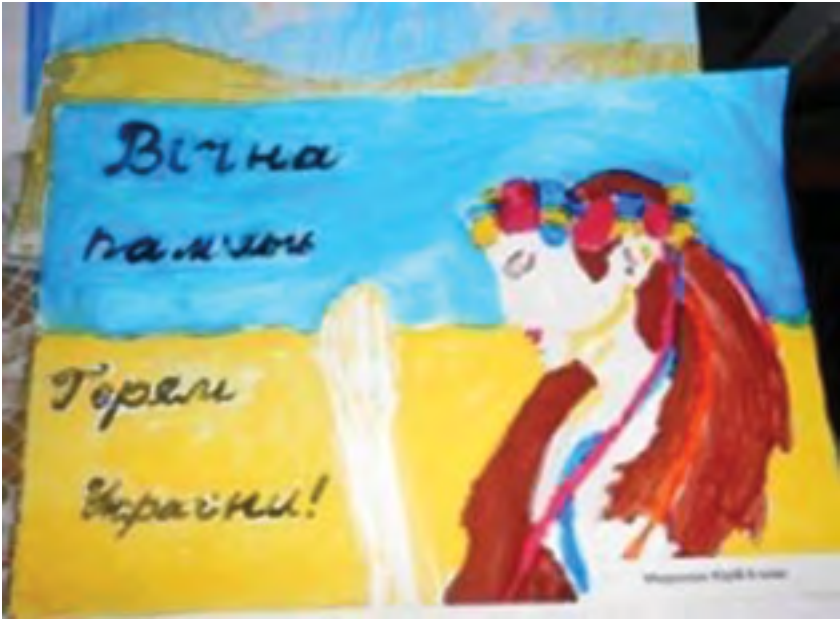


Толоцька Марія,
09.10.2006 р.н.
3-А клас, ЗШ № 5





Даруємо за зуренієм
звасамо, любимо,
пишаємося
повертайтесь
жизвице.











































Літературно-художнє видання

Державна науково-педагогічна бібліотека України

імені В. О. Сухомлинського

З Україною в серці

Збірка поезій

В авторській редакції

Коректура — ГОЛОВАНОВА Інна

Верстка — ІВАШКІВ Андрій

Формат 60x84/16. Ум. друк. арк. 14,88.

Наклад 300 примірників. Зам. ДФ509.

Видавець і виготовлювач «Видавництво «Фенікс».

03067, м. Київ, вул. Шутова, 13Б.

www.fenixprint.com.ua

Свідоцтво про внесення суб'єкта
видавничої справи до державного реєстру видавців,
виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції
Серія ДК за № 271 від 07.12.2000 р.